



BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2⁻; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3⁻.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri oseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 — LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljava električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev. — V zalogi vedno v veliki izbiri: elektromotorji, ventilatorji, oblačnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastonj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Pod ceno!



Prodajam 2000 kosov močnih posteljnih odelj radi opuslitve izdelovanja!!! Komad 125 cm x 200 cm samo K 2.40, komad posebno težke 1000 gr. K 3.20, komad poine odeje zelo fine 140 x 200 cm K 4.90. 40 m kanefasa za posteljne preproge K 17.—, 40—45 m ostankov blaga K 17.—, 6 kosov platnenih rjuh 150 x 220 cm = 12 m K 13.—. Vzorce lanenega in bombažastega blaga pošilja franco 5

tkalnica JOSIP SOUČEK, Nachod, (Češko).

Pošilja se franco in po povzetju.



Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu ur, verižic in druge zlatnine zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

:: Nakupujoči ::
oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočlj. trgovino

JANKO CERNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. — Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. — Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd. Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Dama

610

ki hoče pospeševati kožno nego,
ki hoče izgubiti pege, ter doseči
nežno mehko kožo in belo polt,
se univa le z
Steckenpferd lilično mlečno milo
(znamka Steckenpferd)
trdke Bergmann & Co., Tešin ob
Labl. Komad po 80 v se dobi v
vseh lekarnah, drogerijah in trgov-
vinah s parfumatom itd.

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.



Priznано dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“
Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707



S. Benisch

Največja češka trdka za nakupovanje **cenege posteljnege perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **sacznobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršeno postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za
3367 neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sašni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Razširjajte „Bogoljuba“ !!

1911 Modni cefiri 1911

laneni in bombaž. kanafasi, inleti, rjuhe, damasti, brisače, robci
za poletno sezono, batisti, atlasi, deleni, svilo, višnjeva tkanina,
blago za damske in moške obleke kupite najcene, pri izdelovalcu

Jaroslav Marek, tkaln. in razpošilj. v Bistri št. 45
pri Novej mestu ob M., Češko.

Vzorci se pošiljajo zastoni in pošlaine prosto. Dopisuje se
slovensko. V enem letu nad 300 priznanic iz Slovenije.

Mesečni koledar za maj 1911.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti	
		ljubl. škof.	lavant. škof.		
1	Ponedelj.	Fillip in Jakob ml., apostola	Ljublj. stolnica	} Sv. Tomaž pri Vel. Ned.	
2	Torek	Atanazij, škof	Trebelno		
3	Sreda	Najdenje sv. Križa	Sv. Križ pri Litiji		} Sv. Bolfankn. K.
4	Četrtek	Florijan, mučenec; Monika	Kamna gorica		
5	Petek	Pij V., papež	Šent Gotard		} Sv. Lenart
6	Sobota	Janez Ev. pred latinsk. vrati	Orehek		
7	Ned.	3. po Vel. n. Varstvo sv. Jož.	Ljublj. Sv. Florijan	Jarenina	
8	Ponedelj.	Prikazanje Mihaela, nadangela	Šmihel p. Nov. M.	} Sv. Jakob v Sl. goricah	
9	Torek	Gregorij Nac., škof	Rakitna		
10	Sreda	Antonin, škof	Javor	} Sv. Ilj	
11	Četrtek	Mameri, škof	Novaštifta		
12	Petek	Pankracij, muč.	Kopanj	} Svičina	
13	Sobota	Servacij, škof	Knežak		
14	Ned.	4. po Vel. n. Bonifacij, muč.	Fara pri Kostelu	} Sv. Jurijna Pesn. Sp. sv. Kunig.	
15	Ponedelj.	Izidor, kmet	Mitterdorf		
16	Torek	Janez Nepomuk, mučenec	Nova Oselica	} Sv. Lenart v Slov. Gor.	
17	Sreda	Paskal, spozn.	1/2 Mekinje redov.		
18	Četrtek	Feliks, spozn.	1/2 Karmeličanke		
19	Petek	Celestin V., papež	Lesce		
20	Sobota	Bernardin Sienski, spozn.	Breznica	} Sv. Ropert	
			Dobrova		
21	Ned.	5. po Vel. n. Valentin, muč.	Prem	Sv. Trojica	
22	Ponedelj.	} Križev } Helena, Julijana, dev. teđen } Deziderij, škof. M. D., pom. krist.	Čatež p. Trebnjem	} Negova	
23	Torek		Krško kapuc.		} Sv. Benedikt
24	Sreda		Ljublj. križanke	} Sv. Ana	
25	Četrtek	Vnebohod Kristusov	Godovič		
26	Petek	Fillip Nerij, spozn.	Sv. Troj. v Tržišču	} Sv. Ana	
27	Sobota	Beda Venerabilis, cerkv. učenik	Ljubno		
28	Ned.	6. po Vel. n. Avguštin, škof	Sv. Helena	} Sv. Jurij v Sl. Gor.	
29	Ponedelj.	Maksim, emonski škof, muč.	Sv. Duh		
30	Torek	Ferdinand, škof	Râteče na Gor.	} Sv. Bolf. v Sl. G. Marija Snežna	
31	Sreda	Kancijan s tov.; Angela Meriči	Kranj		

Odpustki mesca maja 1911.

4. Četrtek, I. v mesecu. Sv. Florijan. Popolni odpustek: a) udom brat. presvetega R. T. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

5. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga niso udeležili I. nedeljo; b) udom bratovščine sv. Reš. Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Nedelja, I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rož. venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom brat. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek proti navadnim pogojem. Po-

polni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Ponedeljek. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek brat. za duše v vicah danes ali pa v osmini.

13. Sobota. Sveti Peter Regalat. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

17. Sreda. Sveti Paskal. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13. in častilecem svetega R. T.

19. Petek. Sv. Ivo. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13.

20. Sobota. Sv. Bernardin Sienski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

25. Četrtek. Vnebohod. Marija Pom. Kristijanov. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; b) udom brat. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnivevske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Materne božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom



Še enkrat: bolj na globoko!

Članek z naslovom »Bolj na globoko!« smo že enkrat pisali. Bilo je pred dvema letoma v onem »velikem trenutku«, ko je katoliška stranka na Kranjskem popolnoma zagospodovala. Takrat smo rekli: Skrbimo zdaj, da to, kar smo pridobili, ohranimo za vse čase! To se bo pa zgodilo najboljše s tem, da ljudstvo naše poglobimo v verskem življenju. Le potem, če bodo naši ljudje dobri kristjani, bodo tudi politično zanesljivi; in le potem smemo upati, da bo uspeh, ki smo ga s tolikimi težavami priborili, tudi trajen.

Isto danes ponavljamo s posebnim ozirom na vzgojo mladine.

V zadnjih letih smo dobili iz Rima več raznih odlokov in ukazov (o pogostem, o zgodnjem sv. obhajilu in drugi), ki imajo v sebi vsi isti namen: Bolj na globoko! Ponotranjimo se! Bodimo celí, popolní kristjani!

Ta namen ima še prav posebno odlok o zgodnjem sv. obhajilu otrok. »Pustite male k meni!« Vpeljite jih čimprej v notranje življenje, — življenje združenja z Bogom!

Prav isti namen ima pa Marijina družba za mladino. Po Mariji — k Jezusu!

Zato sta zgodnje in pogostno sv. obhajilo pa Marijina družba — kakor že zadnjič povedano — med seboj v najtesnejši zvezi. In ker se bo po papeževem odloku od letos dalje začelo otrokom preje in pogosteje deliti, kakor je bilo doslej navadno, zato tudi upamo, da se bodo s tem vred tudi Marijine družbe poživile in okrepile — v tem smislu, kakor smo že zadnjič pisali: čim prej se začne — tem bolje. Čim prej ga dobimo mladega človeka — tem bolj gotovo ga imamo. Drugače ga utegnejo dobiti v roke nasprotniki še v nežni mladosti, in zgubljen je za vselej. Zato vpeljimo dvojno stopnjo priprave na Marijino družbo: aspirante (vrtec Marijine družbe) in kandidate.

To velja še posebno za dečke, za mladeniče, katere je — če se enkrat pravi trenutek zamudi — težko nazaj dobiti.

Mladeniške Marijine družbe so nekaj let sem bolj na stran potisnene in pozabljene. Slišala se je pogostokrat tožba: z mladeniški družbami je težava, — in družbe so druga za drugo hirale, se opuščale.

Ne vse! Kjer so se z mladeniški družbami vstrajno trudili, je družba to dobo krize srečno prestala, pri življenju

ostala in marsikje še prav lepo cvetela. Pisec tega članka je sam vodil na dveh krajih mladeniško Marijino družbo in lahko iz svoje skušnje reče: Ni res, da bi z mladeniško Mar. družbo nikakor ne šlo. Res je, da mladeniška družba zahteva dokaj truda in previdnosti. Toda gre pa že, in sempatje gre še prav dobro.

Zdi se pa, da se odpirajo za mladeniške Marijine družbe zopet ugodnejši časi. Iz Škocjana pri Turjaku so nam zadnjič sporočili, da so sprejeli v družbo 54 fantov. V Dobropoljah so jih pa ni davno tega sprejeli 70, cela družba šteje 150 mladeničev, in na vprašanje: kakšni pa so? se nam je odgovorilo: Dobri fantje so! V Šmartnem pri Litiji smo sprejeli na Martinovo nedeljo 19 novih; vsa družba šteje okoli 100 družabnikov, ne samo po imenu, ampak po resnici. Ta dan sta imeli skupno sv. obhajilo obe mladeniški organizaciji: Marijina družba in Orli. Bilo je prelepo. — Na Marijino oznanenje smo sprejeli pri Sv. Trojici na Dolenskem 28 fantov, ki so se pol leta skrbno pripravljali na sprejem. Bil je obenem mladeniški shod za celo dekanijo. Kljub slabemu vremenu jih je prišlo mnogo skupaj in rekli so, da jim je bilo zelo všeč.

In iz Čemšenika smo pred nekaj meseci brali dopis, da so sprejeli ondi v družbo 16 mladeničev; zraven pa dopisnik dostavlja: »Ne smemo obupavati nad mladeniški Marijinimi družbami, ne obupavati nad fanti! 16 fantov je lepo številce! In če pri nas toliko, zakaj ne drugod še več?!« — Ta je dobro povedal! Ne, ne, mladeniške Marijine družbe ne smejo propasti in se opuščati. Nasprotno! poživiti se morajo! Mladeniče za pobožno življenje vzgajati je sicer težko, toda najlepše delo, kar jih poznamo; in če se obnese, tudi največje veselje, ker ni lepšega prizora kakor je pobožen mladenič.

Odslej bo to šlo lažje kakor do zdaj, ako se bo vpošteval naš zadnjič dani nasvet:

Začnimo prav zgodaj! Začnimo že v vsakdanji šoli! Če jih bomo od zgodnje mladosti dosledno in vztrajno vodili po poti pobožnosti, vzgojili si bimo mnogo blagih mladeničev, in življenje naših fantov bo poslej vse drugo kakor je bilo dozdaj.

Pa boste rekli: Vse lepo, kar poveš, — a dokler bodo fantiči mali, bodo že še držali, ko pa odrastejo, bodo pa odpadli. Priznam, da ne bo brez tega, ne bo brez bridkih prevar; nekaj cvetja se bo osulo. Saj tudi vse cvetje na drevju ne dozori v sad; mnogo cvetov odpade. Toda povejte mi: kdaj se obeta boljša jesen, — kadar drevje cvete ali kadar ne cvete? . . . Če nič ne cvete, vemo, da tudi nič sadu ne bo; kadar pa bogato cvete, imamo opravičeno upanje, da četudi iz vsakega cveta ne bo sadu, bo vendar sadja obilno.

Še en ugovor slišim iz Vaših vrst, češ: sami otroci! — No, počakajte malo; iz teh otrok bodo postali naenkrat postavni fantje. Kako hitro raste mladi svet in nas starejše izpodrašča! Če pridem zdaj v župnijo, kjer sem kaplanoval (in vendar še nisem ravno Metuzalema videl), — so moji nekdanji učenci ne le že vsi veliki fantje, marveč nekateri so že očetje, ki bodo zopet kmalu svoje otroke v šolo pošiljali. Kako gre to hitro!

Torej tako. Odkar je naraščaj za Orle med ljudskimi šolarji prepovedan, začnimo med njimi z naraščajem za Marijine družbe! Kaj je naravnejše, kaj je potrebnejše, kakor to? Za telovadbo se dado fantje že še pozneje dobiti; a za molitev in pogosto obhajilo ne tako lahko, ako se ni dosti zgodaj začelo. Slišalo se je časih: Iz Orlov se bodo vzgojili in dobili fante za Marijine družbe. Mogoče. Mogoče pa bo narobe še boljše in gotoveje šlo: iz dobrih Marijinih družabnikov se dobo dobili dobri, zanesljivi Orli. Saj že sedaj pravijo: Najbolj zanesljivi Orli so oni, ki so v Marijini družbi. Morebiti niso vselej najboljši telovadci, a najbolj za-

nesljivi, najbolj trdni so. Na take pa, ki nimajo trdne podlage krščanskega življenja, se ni zanesti. Če mu rečeš eno besedico preveč, ga drugič ne bo več, in v kratkem ga morda vidiš že med nasprotniki. To potrjuje dosedanja skušnja. — Od znotraj je treba človeka začeti boljšati. Sama vnanjost mu srca ne preuredi. Srce pa je, ki goni vse človekovo telo; in srce v duhovnem pomenu je, ki goni in vodi vse človekovo življenje. Torej sezimo na globoko, v srce otrokovo, mladeničevo; in sezimo zgodaj, ko je to srce še nežno, mehko, za dobro sprejemljivo. To se pa zgodi najbolje s tem, ako se začne zgodaj zalivati z milostjo božjo, z molitvijo, s kruhom in vinom, iz katerega poganjajo deviške duše.« In k temu mlade ljudi navajati, je naloga Marijine družbe.

Da pa vnanjost lahko tudi precej vpliva na notranjost človekovo, to pa mora tajiti le tak, kdor človeške narave ne pozna. Gotovo je, da je telovadba nekaj mladeniški naravi primerne; in da fante pisana obleka veseli, to je umljivo in naravno. Če jih pa veseli, zakaj bi se jim ne dovolilo? Saj »Vodnik marijanski« pravi na str. —: »Marijina družba naj bo šola nedolžnega veselja. Vse in vsako pošteno veselje naj družba dovoli svojim udom, posebno še fantom; in ne samo dovoli, ampak tudi preskrbi.« Če jih torej telovadba in rdeča srajca veseli, naj se jim preskrbita! So tudi fantje bolj mirne narave, ki nimajo veselja do takih reči. Večini fantov bo pa to pogodu. Večina fantov se s samo pobožnostjo neče zadovoljiti; želi imeti še kaj drugega. In za take je orlovstvo prav primerno. Naj imajo nekaj, s čemer se v prostih urah motijo in pečajo, da jim ne začno rojiti druge muhe po glavi; tudi ta življenje, in posebno pri vojaki, jim

bo prav prišlo, ako bodo malo bolj gibčni in okretni. Tudi neki pameten mladeniški ponos, ki se s tem goji, se jim prav poda.

Toda prvo mora biti notranje delo, delo doli v globočinah srca. In to delo naj opravlja Marijina družba! Začne naj se pa to delo takoj z dnevom prvega sv. obhajila. To notranje delo, kateremu se potem lahko pridruži še vnanje izobraževanje, nam bo dalo takih fantov, da jih bomo res lahko veselili.

Ravnokar začenjamo mesec Marijin. Ta mesec ji bomo nabirali in poklanjali cvetje, ki ga rodita log in livada. Toda bolj kot s cvetjem livade bomo razveselili Marijo, ako ji poklonimo cvetje človeškega rodu: našo mladino. Da, mi upamo, da bo za mladeniške Marijine družbe nastopila zopet nova doba življenja, in sicer trajnega življenja in procvitanja. Kjer so propadle, naj se stare razvaline zopet pozidajo, raztreseni udje zberejo! Kjer bi pa z večjimi res nikakor ne bilo mogoče kaj opraviti, če se začne z »naraščajem«, bo gotovo šlo.

In zakaj bi odlašali na jutri, kar lahko storimo danes? Zakaj na prihodnje leto, kar lahko letos? Letos se prične bolj zgodnje prvo sveto obhajilo otrok. Naj bi se tudi takoj letos odprlo mnogo vrtcev Marijinih družb! (Prihodnja številka »Bogoljuba« prinese kratko navodilo za te vrtce ali za »aspirante«.)

Potem bomo pa res lahko zapeli ono lepo Marijino:

Vrtec zali svetga raja
je s cveticami nasjan,
virček hladni ga napaja,
z zlatim plotom je obdan.
In na vrtu vrtnarica
v venček spleta rožice,
vrtnarice je Devica,
vrt — Marijina družba je.



Kaj bodo pa rekli?...

Veliki teden pri branju trpljenja Gospodovega smó čuli, kako boječ je bil Pilat, kako se je dal ustrahovati od posvetnih ozirov, da je dal križati božjega Zveličarja, dasi je bil prepričan o njegovi nedolžnosti... Marsikdo se je nevoljno zgražal nad to boječo naravo, marsikdo je obsojal posvetni strah in ozir na ljudi, ki je naprtil Pilatu tolik greh; toda če bi ta „marsikdo“ prav pomislil, bi spoznal, da je v nekem oziru prav podoben Pilatu. Ko čuje v cerkvi, pri pridigi, da je treba pogostokrat pristopiti k sv. obhajilu, ker je to volja in želja Jezusa samega, ker to priporoča sv. Cerkev, ker je pogostno sv. obhajilo edino sredstvo, ki nas prav gotovo obvaruje smrtnih grehov..., pa takoj najde izgovor češ, kaj bodo pa ljudje rekli! Pri sveti birmi je ta „marsikdo“ bil maziljen s sve-

to krizmo, ga je škof prekrižal na čelu hoteč ga spomniti, naj sv. vero v Križanega povsod in vselej odkrito in brez strahu spoznava; pri sv. birmi ga je škof udaril na lice, kakor bi mu hotel reči: Vidiš tako moraš biti pripravljen za sv. vero trpeti tudi zaničevanje in preganjanje, če bi bilo treba... Toda!... Ali je to govorjenje značajnega, vernega odločnega katoličana, naškega mladeniča, samostojnega moža: „Kaj bodo pa drugi rekli! Pa se bodo norčevali!“... Kdo pa je tisti, ki bi utegnil jezik stegovati, ako se odločiš za večkratno sv. obhajilo? Ali niso to zanikarneži, alkoholiki, posvetnjaki, ki se jim vest vzbuja, ko vidijo, da so drugi boljši?... Pogum! Proč s strahom, ki te le ponižuje!

Večna pomlad.

Pomladni vetrič je zavel,
v cvetovih vrt in gaj sta vsklila,
v goščavi slavček je zapel,
iz sna se zemlja je zbudila.

Iz zemlje vsklil je cvetni kras,
okitil tabernakelj s cvetjem;
tu Najsvetejšega na glas
proslavlja zemlja z zbranim petjem.

Tu zime ni, tu je pomlad,
ta rožna vigred, vigred večna;
tu je vrhunec rajskih nad,
le tu je moja duša srečna.

Tu sije solca večni žar,
ki sveti, greje in ne mrakne,
tu dije rajskih vonjev čar,
moj duh prevzet se v raj zamakne.

Tu solze ni, ne bolečin,
tam tuge jenjajo pekoče,
in srečen zemski bo trpin,
mu spolnijo se želje vroče.

Iz vrelca bom sladkosti pil,
potapljal v morje se veselja;
na veke tam Te bom častil,
saj Ti si bil le moja želja.

Zato le cveti cvet duhteč
in tesno se ovij oltarja,
ti beli cvet in cvet rudeč,
ovenčaj hišico Vladarja.

Saj kmalu mine doba nad,
ovene kras in zemsko cvetje;
tam v rajju večna bo pomlad,
tam večno bode mladoletje.

J. U. Limbarski.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

Pobožnost do Marije je vsakemu verniku brez izjeme tako potrebna, da se brez nje prav nihče ne more izveličati; o tem so si edini vsi bogoljubni pisatelji. Vendar svetujejo razne načine, kako bi

bilo mogoče Marijo bolje častiti. Tudi blaženi Grinjon govori v svojih spisih zelo podučno o raznih pravih, pa tudi krevih pobožnostih do preblažene Device. Oglejmo si njegov tozadevni nauk. On uči

da naj vsakdo časti Marijo 1. na notranji in 2. na zunanji način.

1. Na notranji način časti prebl. Devico takole: a) Visoko jo čislaj in spoštuj, bolj kot vse svetnike, saj je ona mojstrsko delo božje milosti; ona je prva za Jezusom, ki je pravi Bog in človek; šolski izraz zove to češčenje »hiperdulijo« t. j. nadčeščenje. b) Premišljuj njene čednosti, prednosti, njeno vzorno življenje in njeno slavo v nebesih. c) Obujaj občutke ljubezni in hvaležnosti do nje. d) Kliči jo srčno in zaupljivo. e) Daruj se ji in se z njo družij. f) Vsa svoja dela začenjaj, nadaljuj in končaj po nji, v nji in z njo in sicer z namenom, da njej dopadeš ter jih tako izvršuješ po Jezusu, v Jezusu, z Jezusom in za Jezusa, ki je naš zadnji cilj in konec. V teh besedah je že ob kratkem omenjena Grinjonova prava pobožnost o kateri bom v prihodnjih listih razpravljaj.

2. Na zunanji način pa tudi časti preblaženo Devico na sledeče načine: a) Vpiši se v njene bratovščine in družbe. b) Oznanjuj njeno slavo. c) Dajaj miloščino, postij se ter se zatajuj njej v čast. d) Nosi njene znake, kakor rožni venec, škapulir, njene svetinje, malo verižico (o tem pozneje). e) Pazljivo in zbrano moli navadni sv. rožni venec, dnevnic preblažene Device, psalme sv. Bonaventura njej v čast ali druge molitve ali slavospeve, ki jih priporoča sv. cerkev Mariji v čast, kot: Češčena bodi Kraljica, Zdrava o nebes Kraljica, Raduj se kraljica nebeška, Aleluja, Pod Tvoje varstvo, Zdrava morskazvezda, Poveljučuj moja duša Gospoda, udeležuj se Šmarnic. f) Prepevaj rad Marijine pesmi ter spodbujaj k temu druge! g) Zaljšaj njene oltarje in podobe, prižigaj luči pred njimi; pospešuj njene bratovščine. h) Njene podobe nosite v slovesnih sprevodih okoli; vsak naj nosi male njene podobe pri sebi, kajti te so močno orožje zoper hudobnega duha. i) Njene podobe naročuj ter jih daruj cerkvam in hišam; naj so njene podobe postavljene na javnih prostorih mest in vasi, na cer-

kvah in zasebnih hišah. k) Posveti se ji na poseben, slovesen način. Te in enake pobožnosti do Marije izvršuj iz dobrega in čistega namena, da dopadeš Bogu, se družijš s Kristusom in daješ drugim lep izgled; izvršuj jih pazljivo, brez radovoljne raztresenosti, s prisrčnostjo ter s spoštljivim obnašanjem. Na tak način ti bodo take pobožnosti čudovito pomagale k vedno večji popolnosti in svetosti.

Pri tem, ko blaženi Grinjon našteva razne vrste pobožnosti do Marije, svari obenem pred krivimi pobožnostmi do nje.

On piše: Mi moramo bolj kot kdaj biti previdni pri izbiranju prave pobožnosti do preblažene Device, kajti, razširja se mnogo napačnih načinov častiti Marijo. Hudič, ta potvarjavec in prekanjeni goljuj je že marsikatero dušo premotil z napačno pobožnostjo do Marije ter jo pahnil v pogubo; to satansko izkušnjo vsak dan vnovič vporablja, da še mnoge druge peha v nesrečo; zaziblje jih v spanje greha, ker jih slepi, da je z nekaterimi površnimi molitvami in zunanostmi vse opravljeno. Zato je kaj važno, da pred vsem spoznamo napačne pobožnosti do preblažene Device, da se jih vemo varovati; potem pa si oglejmo prave pobožnosti, da se jih oklenemo ter jih izvršujemo.

Krivih pobožnosti in napačnih častilcev našteva blaženi Grinjon sedem vrst. Na prvem mestu so

prezirujoči, napuhnjeni častilci.

Med te šteje blaženi povečini prevzete, dozdevno učene ljudi, ki imajo morda kaj malega spoštovanja do Marije, vendar se spodtikujejo nad Marijinimi pobožnostmi ter zaničljivo prezirajo verno ljudstvo, ki na svoj priprost način časti dobrotljivo nebeško Mater. Radi izražajo svoje dvome o čudežnih dogodbah, ki so se dogajale na priprošnje mogočne nebeške kraljice, če jih tudi sporočajo verodostojni pisatelji. Te vrste častilci, navadno napuhnjeni posvetnjaki, mnogo škodujejo pravemu češčenju Marijinemu, ker od-

vračajo ljudi od raznih pobožnosti do Marije, češ, da hočejo odpraviti kvarljive razvade. Druge vrste krivi častivci so

bojazljivi častivci.

To so ljudje, ki se boje, da bi Sinu delali nečast, ako časte Mater, da bi ponižali Sina, če povišujejo Mater. Kar trpeti ne morejo, ako več ljudi kleči pred oltarjem preblazene Device, kot pred Najsvetejšim; ti čudaki mislijo, da si to dvojno nasprotuje in vendar se oboje kaj lepo vjema; mar li ne molijo k Jezusu tisti, ki časte našo ljubo Gospo? V enomer godrnjajo, zakaj tolikokrat slavimo Marijo in se k njej obračamo. Čemu toliko rožnihvencev, toliko bratovščin in pobožnosti k preblazenj Devici? Jezusa naj časte, pri njem naj iščejo pomoči, saj je on edini srednik! Četudi je ta trditev v enem oziru pravilna, vendar jo ti ljudje čisto napačno obračajo ter tako zavirajo češčenje Marijino; tukaj ima hudobni duh svoje prste zraven. Odgovorim: Mi ne moremo Jezusa na noben način bolj častiti, kot da častimo njegovo presveto Mater; saj jo častimo v prvi vrsti le s tem namenom, da častimo Jezusa na najpopolnejši način: mi hodimo k njej kot k poti, da po njem tem gotovejše pridemo do končnega cilja — Jezusa. Blaženi piše: Ako priporočamo pravo pobožnost do naše ljube Gospe, storimo to le iz namena, da bi tem bolj utrdili ljubezen do Jezusa Kristusa in da bi našli božje in varnejše sredstvo, da najdemo Jezusa Kristusa. . . . Ako bi nas pobožnost do naše preljube Gospe odvracala od Jezusa, bi jo morali zavreči kot hudičevo; je pa samo nasprotno resnično. . . . Ta pobožnost je potrebna, da Jezusa Kristusa tem gotovejše najdemo, ga tem iskrenejše ljubimo in mu tem zvestejše služimo.

Na tretje mesto pridejo

le zunanji častivci.

To so tiste osebe, katerih cela pobožnost do preblazene Device obstoja le v zunanosti, ki zmolijo z naglico celo kopo

rožnihvencev, ki čepe pri svetih mašah brezmiselno, se udeležujejo obhodov brez pobožnosti, se vpišejo v vse bratovščine, pri tem pa — in to je treba pomniti — ne izboljšujejo nič svojega življenja, ne krote svojih strasti, ne posnemajo Marijinih čednosti. Tem posebnežem ugaja le čutna pobožnost, za pravo pobožnost pa nimajo nobenega smisla. Ako pri svojih pobožnih vajah ne čutijo takoj čutnih sladkosti in tolažbe, jim takoj upade ves pogum in popuste vse. Takih ljudi je poln svet; ravno ti kaj radi obirajo resnično pobožne vernike, ki časte Marijo v duhu in resnici.

V četrti vrsti stoje

predrzni častivci.

To so grešniki, ki so svojim strastem popolnoma udani, pravi posvetnjaki, ki z lepim imenom »kristjan« in »častivec Marijin« kot s plaščem zakrivajo svoj napuh, lakomnost, nečistost, pijančevanje, jezo, kletev, obrekovanje, krivičnost in druge hudobije; ti ljudje kar mirno žive v svojih grdih navadah in se čisto nič ne potrudijo, da bi zboljšali svoje življenje; obetajo si, da jim bo Bog že grehe odpustil, da ne bodo brez spovedi umrli, in da ne bodo pogubljeni, saj, pravijo, molimo sv. rožni venec, se postimo ob petkih, nosimo škapulir, smo v bratovščini zapisani. Ako jim povemo, da je njihova pobožnost le prazno slepilo satanovo in nevarna predrznost, nečejo tega verjeti ter odgovarjajo: Saj je Bog dober in usmiljen, saj nas ni zato ustvaril, da bi nas pogubil; saj ne živi noben človek brez greha; jaz gotovo ne bom brez spovedi umrl, saj častim preblazeno Devico in Bogu ne budi oponošeno — molim velikrat k njej in nosim njen škapulir. In ker so Bog ve kje že brali kak dogodek, ki pripoveduje, da se je ta in ta veliki grešnik izpreobrnil na zadnjo uro, ker je v življenju kako malo molitvico opravljal k Materi božji, so kar prepričani, da se bo tudi njim ravno tako zgodilo. Nič pač v naši sveti veri ni tako zoprno, kot taka zlobna predrznost. Kdo pač more sploh reči, da ljubi in časti pre-

blaženo Devico, ako Jezusa Kristusa, nje-nega sina, z grehi neusmiljeno prebada, ga križa in muči? Ako bi Marija to nava-do si prisvojila in bi take baže ljudi ved-no reševala, potemtakem bi pospeševala hudobije in bi pomagala svojega Sina tr-pinčiti, sramotiti in križati. Kdo je pač zmožen tako zoprne misli? Zares, taka zloraba Marijinega češčenja je za božje-ropnim obhajilom pač največje in naravnost neodpušljivo onečaščenje. Pritridim temu, da za pravega častivca Mariji-nega ni ravno tako velika svetost potrebna, da bi bil prav brez vsakega greha, če ravno bi bilo to želeti — vendar pa moraš in na to dobro pazi vsak: 1. imeti trden sklep, da se boš varoval vsaj vsakega smrtnega greha, ki žalj Mater tako, kot Sina, 2. moraš si prizadevati, da se boš kolikor mogoče ogibal vsakega greha, 3. daj se vpisati v njene bratovščine, moli sv. rožnivenec in druge molitve Mariji v čast, posti se ob sobotah itd. Take stvari čudovito vplivajo na izpreobrnjenje tudi največjega grešnika; in ako je kateri čitatelj tak — in ko bi stal z eno nogo že v brezdnu pogube, ga prosim, naj opravlja take in enake pobožnosti, toda opravlja naj jih le iz tega namena, da bi po pri-prošnji presvete Device izprosil od Boga milost kesanja, odpuščanje grehov ter moč, da bi mogel hude razvade opustiti. Vse to bi ti pa prav nič ne pomagalo, ako kljub zgledom Jezusa Kristusa in njego-vih svetnikov in v nasprotju z nauki sv. evangelija mirno v svojih grehih naprej živíš.

Na petem mestu so

nestanovitni častivci.

To so tisti, ki preblaženo Devico časte samo od časa do časa, prav kakor se jim ravno poljubi; sedaj so goreči, sedaj mrzli, sedaj bi vse storili za Marijo, koj potem jim nič ni zanjo. Vsake pobožnosti do Marije se poprimejo. a jo zopet kmalu popuste; dajo se vpisati v bratovščine, to-

da pravil ne izpolnjujejo. Spreminjajo se kakor mesec, zato jih pa ima Marija pod nogami — saj vidiš na podobah večkrat Marijo z mesečnim krajcem pod nogami, — ti ljudje niso vredni, da bi jih Marija štela med svoje zveste služabnike, katerih znak je zvestoba in stanovitnost. Bolje je, da se ne preobložiš z raznimi molitva-mi in pobožnostmi, pač pa se podstopiš le nekaterih, te pa potem izvršuješ z ljubez-nijo, stanovitnostjo in zvestobo, kljub svetu, hudiču in mesu.

Nadaljna vrsta krivih častivcev Mari-jinih so

hinavski častivci.

To so tisti, ki hlinijo pobožnost k Ma-riji samo zaradi ljudi, da bi tem dopadli. Oni hočejo svoje hudobne razvade s taki-mi pobožnostmi prikriti, da bi v očeh sve-ta za nekaj veljali, kar pa niso. K sklepu pridejo na vrsto

samovoljni častivci.

To so taki, ki k Mariji le zato pridejo, da bi dobili kakšno pravdo, da bi ušli kakšni nesreči, da bi ozdraveli v kaki bo-lezni ali bili rešeni iz kakšne stiske — si-cer pa se Marije komaj spomnijo. To so laži - častivci Marijini, ki pred Bogom in njegovo sveto Materjo nimajo nobene ve-ljave.

Pogostokrat čujemo o goljufih, ki po-narejajo zlat in srebrn denar; takim go-ljufom - ponarejevalcem je čisto enak sa-tan, ki tudi z veseljem ponareja dragoce-ne in tako koristne pobožnosti do Jezusa in Marije. Zato te opominja blaženi Gri-njon: Bodj previden! Morda so te — dragi čitatelj, — besede predstoječega spisa kaj zadele? Prevdari jih še enkrat in glej, da boš postal prav odkritosrčen častivec Marijin. Vzdihni k Mariji z blaženim Gri-jonom: »O usmiljena Mati, sprejmi me v število tistih, katere ti ljubiš in poduču-ješ, katere vodiš in hraniš, katere varu-ješ in braniš kot svoje otroke in služab-nike!«

Vse to za eno...

Komu, povej mi majnik zorni,
komu postavljaš svoj oltar
kar tam pod kupolo nebesno,
da ga obliva solnčni žar?

Zakaj s preprogo krizolitno
pomladno zemljo si odel?
Zakaj deviško belih šopkov
si nanjo čezinčez napel?

Komu si spletel te girlande,
ki se z dreves nizdol vijo?
Komu, povej mi majnik zlati,
natrosil cvetk si sto in sto?

Čemu si slavčke v gaj priklical,
srebrne strune jim navil?
Povej, katero drago bitje
proslavljati si jih učil?

Komu pošiljaš žarke zlate,
kakor bi trosil tisoč sreč?
Komu prižigaš v tihi noči
na nebu milijardo sveč?

Moj spev in cvet in zvezde zlate?
Ne vprašaj več komu, zakaj!
Vse to za eno, najbolj drago:
Marijo mojo, — njen je maj!

M. Elizabeta.

Marijin otrok.

Povest iz časov Kristusovih. Spisal F. S. Š.

(Dalje.)

3. Marijin dom.

Ob cesti, ki vodi iz Nazareta proti jugu do »Prepada«, stoji dandanes sredi vrta na prijaznem hribčku kapela, »Maria de Tremore« (Marija od trepeti) imenovana. Tu je kraj, kjer je stala Marija, mati Jezusova, ono za Nazaret tako osodepolno soboto popoldan in s strahom in trepetom zrla na izid groznega početja. Ko se je potem na »Prepadu« začelo počasi ljudstvo razhajati in se tudi Marija obrne nazaj proti domu, pristopi k nji mlada deklica vitke postave in nenavadne lepote, ter se je oklene z besedami:

»Prosim te, dovoli, da kaj zate storim!«

»Kdo si, ljuba hčerka?«

»Jaz sem Estera, hči hakima Andreja, v bližini tvoje hišice. Jaz te ljubim, ker si mati Jezusova, ki ima besede večnega življenja.«

»Kako to? Pa je moj Sin s teboj govoril?« jo vpraša in z materinsko ljubeznijo gleda Marija na deklico.

»Kako bi!« se zažari mili obrazek. »Ne, otroci smo ga poslušali. Tako lepo je znal pripovedovati! In moj oče je vsak večer pravil o njegovih pogovorih, katere

je poslušal pri tesarjih. Oče pravi, da je njegov glas prijeten kakor slavčeka in mil kakor angela božjega. — O Marija, jaz pa vse verujem, jaz verujem, kar je rekel puščavnik Janez, da je tvoj sin obljubljeni Odrešenik.

»O moj otrok, blagor ti, ker si verovala!« reče slavnostno Marija. »Pojdi z menoj!«

Zmračilo se je že. Domu prišedši zažge Marija na ognjišču malo svetilko, ki z bledim svitom razsvetljuje pobeljene stene precej prostorne in visoke sobe. Po stenah naokrog visi še tesarsko orodje, ob steni nasproti vhodu so male statve, na levo nizka precej široka klop, ki služi zvečer kot postelja.

»Vstopi le!« vabi Marija mlado deklico, ki je do sedaj še vedno stala zunaj pod lopo, katero je bujno naokrog preraščala vinska trta.

Estera stopi na prag in kot dober otrok, vzgojen od skrbnih staršev, izgovori: »Mir bodi tej hiši!« A ko dalje stopa, se je vedno bolj oprijema spoštljivost in sveti strah, kakor v templu. Tu je vse drugače, kakor pri njih doma, vse tako lepo in snažno, tako praznično. —

Gospodinja prižge še veliko svetilko, ki je visela od stropa, potem pa začne pripravljati sobo, kakor se na večer pripravi za ljubega gosta. Najprej napolni z vodo posodo za umivanje nog in položi čez njo kos belega platna kot obrisalo. Iz velike shrambe v steni znosi na klop žimnico, odeje in podzglavnik ter tako pripravi posteljo. K nji pristavi nizko mizico in na njo škodelico svežega mleka, cajnico s smokvami, oranžami in narezan kruh. Kot stranska soba služi v skalo vsekana votlina. Odtod iz svoje spalnice prinese Marija snežnobelo moško oblačilo ter ga položi ob zglavju.

»Ali bo tvoj Sin danes pozno prišel?« vpraša deklica.

»Morebiti . . . Pripravljeno je vse!« odgovori Marija.

Jezus pa ni prišel. Vendar Marije to ni vznemirjalo. Saj je šel na Jordan k Janezu, pa ga ni bilo domu celih štiri-deset dni.

Drugi večer priskaklja Esterka zopet k osameli materi Jezusovi. Kakor bi že od nekdaj bila vajena, pospravlja vse po hiši, kar je včeraj videla. Napolni posodo s hladno vodo za umivanje trudnih vročih nog, znosi odeje in podzglavje, nanj položi snežnobelo moško oblačilo, tisto brez šiva od Marije tkano. Za na mizo z večerjo je mlada prostovoljna služkinja prinesla še kaj posebnega: alabastrovo posodico z dišečimi cveticami, katere z nežnimi prstki okusno razvrsti. Marija jo zamišljeno gleda. Ko se Esterka po dokončanem delu k nji obrne, kot bi vprašala: Ali je prav? dahne Marija kakor včeraj neskončno milim pogledom:

»Hvala ti, moj otrok, vse je prav!«

4. Marijin otrok.

Tako je minulo sedem večerov, Jezusa pa ni bilo več nazaj domu. Osmi dan je tudi Marija tiho izginila iz Nazareta. Šla je za Sinom. Estera je prišla vsak večer v hišico Marijino, prižgala svetilko pod stropom, pripravila umivalnik z brisačo, posteljo, večerjo z dišečimi

rožicami na nizki mizi. V temnih večerih odpirala je često tudi vrata, naj bi se videla luč daleč tja čez okolico, da bi ljubljene pričakovani osebi ložje našli domu. A ni jih bilo več!

Po treh letih je prišel glas, da je Jezus umorjen v Jeruzalemu in da je od smrti vstal. Moremo si misliti, s kako gorečnostjo je šele sedaj Andrejeva hči pripravljala vse za njegov sprejem v Marijini hišici. Toda dasi so ga videli spoštovanja vredni možje čestokrat ob galijskem jezeru, domu ga ni bilo!

Oče Andrej, hakim, t. j. zdravnik in trgovec z domačimi zdravili, je že davno odšel za učenci Jezusovimi. Poslan je bil kot oznanjevalec vere v Egipet in je v Etijopiji umrl mučeniške smrti. Tako je prišlo poročilo v Nazaret. Bratje Estere so si med seboj razdelili očetovo last, za njo pa noben mož ni položil kupnine, da bi si jo smel odpeljati za ženo na svoj dom. Živela je od dela svojih rok, sicer pa vsak večer v mraku razsvetljevala hišico Marijino, pripravljala umivalnik, posteljo, večerjo in rože na mizo, v temnih večerih pa tudi odpirala vrata, da bi ljubljena, tako željno pričakovana mati, ki še mora nekje pri življenju biti, če bi ponoči prišla, da bi ložje našla domu. Ali ni je bilo, pripravljena večerja je vsako jutro prihajala kakemu mestnemu revežu v prid.

Potem so prišli burni časi. Sedaj Kristusu sovražni Judje, potem zopet Rimljani so plenili po Nazaretu; ali ko so prišli do hišice Marijine in videli zvečer Estero, Andrejevo hčer, mirno pri njenih opravilih in ko so zvedeli, da to opravlja brez pomena dan za dnevom, rekli so, da je blazna; blazen človek pa je bil Judu in ajdu (in je še dandanes skoraj po vsem Jutrovem in celi Aziji) svet, nedotakljiv. Tako je ostala slučajno obvarovana razdejanja hišica Marijina, neznatni delavski dom, v dobah, ko so naokrog vse palače, vile, shodnice in cerkve polegale v prah in pepel.

Prav kmalu se je v Nazareu začela tudi zbirati krščanska občina. Stara shodnica je postala krščanska cerkev, pa tudi v hišici Marijini so se obhajale večkrat sv. skrivnosti. Skrbna čuvajka sveetišča bila je tu že petdeseto leto Estera, hči Andreja, nekdanj prodajalca zdravil, etijopskega mučenca. Nikdar niti za trenotek ni zapustila rojstnega mesta in niti en večer ni opustila razsvetiti hišice

in pripraviti vsega za sprejem ljubljenih oseb.

Bila je že sključena sivolasa starka, le njene oči so bile nespremenjene, jasne in čiste kakor očesca gazele v puščavi. Kristjani so se ji spoštljivo bližali in jo poznali le pod imenom »otrok Marijin«, — prvi otrok Marijin v besede prenešenem pomenu.

Sveti Peregrin.

Poseben častivec sv. Peregrina nam je poslal sledeče črtice in molitve v čast temu svetniku:

Dne 27. malega travna izkazuje kolarar poleg sv. Petra Kan., Anastazija in Cite tudi sv. Peregrina. Malo znano je sicer pri nas to ime, nepoznan je med našim ljudstvom tek njegovega življenja. A so kraji, kjer sv. Peregrina zelo močno častijo; tak kraj je n. pr. Dunaj.

Sv. Peregrin je bil plemenitega rodu Latiosov na Laškem. Rojen je bil leta 1265 v Forli. Stariši so ga kot edinca zelo ljubili ter mu raje spregledali vsako napako, namesto da bi ga kaznovali. Tako je zašel že prav zgodaj v slabo tovarišijo, ter s svojimi tovariši učinil marsikako hudobijo. Da, napredoval je v surovosti, ošabnosti, brezobzirnosti in drugih slabih lastnostih tako zelo, da je veljal med svojimi malopridnimi sovrstniki za — voditelja in poglavarja. Razvijalo se je pa to krdelo mladih hudodelcev tem lažje, ker je istočasno v Peregrinovem rojstnem mestu vera zelo pešala, tako, da je duhovna oblast poslala tja izredno gorečega zagovornika krščanske vere, sv. Filipa, ki je imel nalogo forlske prebivalce opominjati k pokori ter jih privedi nazaj v Kristusov tabor. Takoj se mu postavi razdivjana mladež pod Peregrinovem vodstvom nasproti. In celo tako daleč se spozabi Peregrin, da božjega poslanca s pestjo bije v obličje. Sv. Filip

vse mirno prenese in enako sv. Stefanu moli za najhujšega izmed najhujših. In glej! Kmalu se Peregrin jame kesati in sramovati svojega dejanja; vrne se k oznanjevalcu božje besede, katerega je bil tako zelo razžalil, ter ga prosi odpuščanja. Kaj rad mu odpusti sv. Filip ter mu toplo prigovarja, naj se priporoča Materi božji, pribežališču grešnikov. Mladenič uboga in naenkrat začuti v sebi hrepenenje, vstopiti v red servitov. Stariši mu tega ne branijo in tako se napoti v Sieno, kjer mu tamošnji prednik servitov, sv. Filip, obleče redovniško obleko. Po dokončanih ukih je bil redovnik Peregrin v 30. letu posvečen za mašnika.

Odslej je živel strogo spokorno. Z največjo gorečnostjo in natančnostjo je izpolnoval svoje duhovniške posle, ves drugi čas pa je molil in premišljeval. Pripoveduje se, da celih 30 let se ni ulegel; le ob steni se je nekoliko naslonil, da se odpočije od najhujšega truda. — Pošlje pa mu Bog hudo rano na nogi. Vsled razširjajočega smradu se ga vsakdo izogiba. On voljno prenaša vse. Ko mu zdravniki zagotovijo, da ni druge pomoči zanj, nego da se mu odreže noga, se Peregrin tega ne ustraši; pred napovedano operacijo vso noč premoli ter nato nekoliko zadremlje. Ko se zbudi, čuti, da mu je bolna noga zavsem ozdravljena, kar potrdijo tudi došli zdravniki. Zato se še danes na nogah bolehajoče osebe

priporočajo priprošnji sv. Peregrina. — Umrl je sv. Peregrin kot 80 leten starček 1. vel. travna 1345.

Takoj po Peregrinovi smrti se je zgodilo več čudežev. Ob njegovem mrtvaškem odru je neki slepec, priporočivši se prav iskreno njegovi priprošnji, na mestu zadobil vid. Tekom časa se jih je nakopičilo še več. Leta 1608 se je pod papežem Pavlom V. začelo misliti na to da se proglasi Peregrin za svetnika, kar se je zgodilo dne 27. grudna 1726 pod papežem Benediktom XIII. To proglašenje se je posebno v samostanih servitov slovesno obhajalo.

Litanije v čast sv. Peregrinu.

Gospod, usmili se nas! itd.
Sveti Peregrin,
Vreden Marijin sin,
vzor spokornega življenja,
goreči božji služabnik,
zgleđ pobožnosti,
vztrajni pospeševalec svojega poklica,
bogaboječi redovnik,
ljubitelj križa,
neutruden prijatelj ubogih,
častilec trpljenja našega Odrešenika,
blagodušni zmagovalec samega sebe,
junak v preganjanju,
učitelj potrpežljivosti,
gorečnik za čednosti,
naslednik trpeče Device Marije,
pospeševalec bogoslužnosti,
tolažba žalostnih,
priprošnji bolnikov,
oče zapuščenih,
varih umirajočih,

prosi za nas!

lepota svojega Marijinega reda,
veliki priprošnji pri Bogu,
da posnemamo Tvoje čednosti,
da pogosto dvigamo naša srca k Bogu,
da se vadimo v duhovnih delih,
da občutimo v boleznih in težavah
varstvo božje,
da iščemo po Tvojem zgledu pred-
vsem kraljestva božjega in njega
pravice,
da zvesto ohranimo krščansko vero,
da se v upanju okrepčamo,
da postanemo v ljubezni vedno po-
polnejši,
da vztrajamo v milosti božji do konca,
da se združimo v nebesih večno z
Bogom,

Ÿ. Prosi za nas sveti Peregrin!

Ř. Da bomo vredni obljud Kristusovih.

prosi za nas!

Molimo.

O dobrotljivi Jezus, ki si sv. Peregrina okrepčal z nepremagljivo potrpežljivostjo in ga izvolil za služabnika svoji deviški Materi: podeli nam po njegovi priprošnji, da vse bridkosti iz tvoje roke ponižno sprejmemo in potrpežljivo prenašamo. Amen.

O Bog, ki si svetemu Peregrinu podelil milost, da je posnemal Tvojega božjega Sina v potrpežljivosti in vseh krščanskih čednostih, podeli tudi nam, da ga po njegovi priprošnji in pomoči posnemamo, težkoče tega življenja potrpežljivo in vdano v Tvojo sveto voljo prenašamo ter tako vredni postanemo večnega plačila. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Najprej: hvala Bogu, da zanimanje in veselje za našo šolo vidno narašča. Prišlo je zdaj mnogo odgovorov od Marijinih družb, ki so našo prošnjo rade sprejele in lepo izvršile. — Dobili smo še 2 odgovora na drugo in okrog 20 na tretjo vadbó. Iz obilne udeležbe sklepamo na veliko zaupanje, ki je imajo

naši prijatelji do sv. Jožefa. — Naš predlog, da si izbero »šole krščanske omike« svetega Jožefa za svojega variha, je bil, kakor smo povedali v 4. številki, skoro soglasno sprejet, le E. C. iz Marijine družbe pri Sv. Juriju ob Taboru priporoča sv. Pavla apostola. Res je sv. Pavel največ storil za krščansko omiko,

zato ga poleg sv. Jožefa po pravici kot variha na pomoč kličemo. — Posebno nas je razveselilo, kar nam piše Marija Kr. iz Moš, da je že dosihmal našo reč priporočala presvetemu Srcu Jezusovemu z najboljšim uspehom. Prosimo vse, ki imajo to lepo navado, da jo obdržé.

Sklepa 4. v adbe danes še ne moremo napraviti, ker še nimamo vseh odgovorov v rokah. Naj zadostuje kratek pregled.

1. Kaj je nagibalo množice, da so napravile cvetno nedeljo Jezusu tako slovesen sprevod v Jeruzalem?

Jezus je apostolom napovedal prejšnji večer, da pojde slovesno v Jeruzalem. Apostoli in učenci so se uredili v sprevod in pridružile so se množice, ki so prišle v Betanijo zavoljo Jezusa in posebno še, da vidijo Lazarja, iz groba vstalega. Sprevod se je pomikal iz Betanije mimo Oljske gore, kjer je Gospod sedel na osliča, in dalje proti mestu Jeruzalem. Ko so ljudje v mestu čuli, da Jezus slovesno prihaja kot kralj v Jeruzalem, so mu hiteli nasproti. Množice so se zgrinjale od vseh strani skupaj in sprevod je vedno naraščal. Navdušenje in veselje se je prijelo učencev in množice, ki se je kazalo v petju in klicanju pozdravov Sinu Davidovemu, kralju izraelskemu itd.

Poglavitni vir tega slovesnega sprevoda je bilo prepričanje tega ljudstva, da prihaja Jezus kot kralj v Jeruzalem; premaga Rimljane in ustanovi zopet kraljestvo Davidovo, kakor je bilo v sv. pismu obljubljeno.

Razni čudeži, katere je Jezus delal, povsod po deželi in posebno zadnji, ko je Lazarja četrti dan iz groba poklical, so ljudi popolnoma prepričali, da je Jezus Mesija. Ta vera je bila tako močna v njihovih dušah, da so pozabili na ves strah pred farizeji in Pilatovo vojsko.

Sovražnike Jezusove je ta sprevod tako prestrašil, da si zbegani niso znali pomagati; umaknili so se iz templja in poskrili. Zdaj je bil Gospod sam gospodar v templju, kjer je ta dan naredil še mnogo čudežev, si ogledal vse prostore v templju in se vrnil zvečer v Betanijo.

2. Kako si razlagate, da so te množice veliki petek kričale: »Proč ž njim! Križaj ga!«

Razlogi za to izpremembo so bili mnogovrstni. — Vera teh ljudi ni bila prava; pričakovali so Mesija kot posvetnega kralja, ki jih bo rešil iz roke Rimljanov, ne pa kot Odrešenika iz sužnosti greha in pekla. Ker vera ni bila prava, tudi ni bila stanovitna; ljudstvo je omahovalo med pismarji in fari-

zeji na eni strani, in med Jezusom, ki je ljudi svaril pred farizeji, na drugi strani. Postavni vodniki in učeniški ljudstva, duhovniki, niso bili dobri; opravljali so sicer službo božjo natančno in slovesno na zunaj, za notranjo pobožnost srca se pa niso dosti trudili ne pri sebi, ne pri ljudeh; zato jih najdemo po večini na strani sovražnikov Jezusovih.

Najhujši sovražniki Jezusovi so bili farizeji; to je bila stranka med Judi; nekaki narodnjaki, ki so hoteli rešiti Jude iz roke Rimcev s pomočjo Mesijevo. Farizeji so bili izobraženi, premožni in v višjih službah ter so imeli večino svetovavcev v sinedriju, to je v judovskem deželnem zboru. Ti ljudje so imeli ljudstvo v strahu in se je moralo pokoriti njihovemu vodstvu. Ker jim Jezus kot Mesija ni bil po volji, so sklenili ga umoriti. Kako se je to izvršilo, je znano.

Ko so imeli sovražniki Jezusa v svoji oblasti, jim je hitro rasel pogum, nič več ne marajo ga skrivaj spraviti s poti, ampak v javni sodbi naj bo obsojen in izdan v smrt.

Prva sodba se je vršila v hiši velikega duhovnika Kajfa; bilo je vse tako napravljeno, da je Jezus moral biti k smrti obsojen; saj so bili sodniki njegovi smrtni sovražniki. Ker pa Judje niso smeli koga umoriti brez privoljenja rimske gosposke, so Jezusa peljali pred Poncija Pilata. Na tem potu in pred Pilatovo hišo je ljudstvo zopet videlo Gospoda; tukaj je bilo mogoče, da bi se njegovi prijatelji zanj zavzeli; to so pa farizeji zvito prepričali. Zaprli so vse ceste, ki vodijo v ta del mesta; potem so nabrali ponoči mestne sodrge, ki je spremljala Jezusa od Kajfa do Pilata in se tukaj postavila v prvo vrsto okrog sodnega stola Pilatovega. Ti plačani hudobneži so najbolj kričali: »Proč ž njim! Križaj ga!«

Da so bili še bolj zavarovani pred ljudstvom, so zbrali farizeji vsak nekaj mož iz svojega kraja, ki so jim bili pokorni iz strahu; te so postavili v drugo vrsto okrog mestne sodrge. Tem ljudem besede: »Križaj ga!« sicer niso šle tako od srca, kot plačanim hudobnežem, vendar so kričali na povelje farizejev. Bolj daleč zadej je stala druga množica, ki je le posredno sodelovala pri obsodbi Zveličarjevi.

Ko je ljudstvo slišalo, da je bil Jezus v sinedriju obsojen v smrt; ko je videlo velike duhovnike in starešine ljudstva nastopati kot tožnike pred Pilatom, je izgubilo svoje zaupanje na kraljestvo Davidovo, in je odpadlo od Mesije.

Slednjič je bil Pilat krivičen sodnik, ki je iz strahu pred ljudmi in iz dobičkarije nedolžnega Jezusa obsodil v smrt.

3. Kje so bili veliki petek prijatelji Jezusovi in vsi oni, katerim je dobrote delil?

Apostoli in učenci so se razkropili in poskrili iz strahu pred Judi. Peter je poizkusil z mečem se postaviti v bran, pa Gospod mu je prepovedal. Šel je oddaleč za vjetim Učnikom, se celo pomešal med biriče in vojake na Kajfovem dvorišču, pa pogum mu je upadel v sredi sovražnikov, in je zatajil svojega Gospoda. Jožef Arimatejec in Nikodem sta v sinedriju gotovo govorila za Jezusa; pa kaj sta mogla dva proti sedemdeseterimi. Marija, mati njegova in nekoliko pobožnih ženâ, te so mu ostale zveste do konca. Tudi sv. Janez apostol je pogumno spremljal Jezusa pod križ. Ljudstvo pa je bilo zbegano in se ni več navduševalo za Jezusa.

4. Kaj se učimo iz tega za naš čas in naše razmere?

Na Jezusovo mesto je stopila sv. katoliška Cerkev, ki je prevzela nalogo, sadove odrešenja deliti med ljudi. Neizmerne in neprecenljive so dobrote, katere uživajo ljudje iz rok sv. Cerkve, zato bi pričakovali po pravici, da so ji vsaj katoliški kristjani hvaležni; pa kaj vidimo? Vidimo žalostno prikazen, da njeni lastni otroci sramoté, zaničujejo in preganjajo svojo mater sv. Cerkev, ko so pozabili na vse dobrote, ki jih sprejemajo iz njenih rok.

Vzroki te grde krivične nehvaležnosti so isti, kakor so bili ob Jezusovem času pri Judih. Ljudje našega časa nimajo prave, čiste in močne vere. Nevednost v verskih resnicah je zlasti po mestih velika; čemu je katoliška vera in sv. Cerkev na svetu, tega ne pomislijo. Pa še oni, ki so zadosti podučeni v veri, te resnice in zapovedi božje drže in izpolnujejo bolj iz časnih nagibov, kakor pa iz ljubezni do Boga in iz namena izveličati sebe in svojega bližnjika. Taka vera pa

ni močna in stanovitna, zato ti kristjani ob času skušnjave odpadejo ali se pa umaknejo in poskrijejo.

Duhovniki in vodniki ljudstva morajo v teh nevarnih časih razvijati največjo gorečnost, da rešijo ljudstvo nesreče in pogube.

Strankarstvo dela tudi med našim ljudstvom veliko zmede in škode. Farizejem so podobne vse takoimenovane »narodne« stranke, ki poizkušajo brez Cerkve in proti njej voditi ljudstvo v javnem življenju. Proti vsem takim strankam se mora verno ljudstvo tesno združiti in zvesto ostati Jezusu.

Žal, da smo še tako rahlo in nedoločno organizirani. Naša »šola« ima namen to pospeševati. Bog daj in sveti Jožef, da kaj lepega dosežemo!

Peta vadba.

Ta vadba bo nadaljevanje zadnje četrte vadbe, katere nismo še izpeljali. Resnice te so tako lepe in visoke, da so vredne večkratnega globokega premišljevanja. Za podlago si vzemite besede Jezusove:

»Blagor njim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njih je nebeško kraljestvo.« (Glej »Zgodbe sv. pisma«, stran 214 in d.)

Odgovorite na ta-le vprašanja:

1. Kaj se pravi: preganjanje trpeti zavoljo pravice?
2. Kakšno preganjanje ima v mislih naš Zveličar?
3. Kakšno plačilo je obljubljeno njim, ki radovoljno trpe?
4. Kako se mi zadržimo nasproti tem besedam Jezusovim?

O p o m b a. Prošnjo iz šte. 4. tukaj ponavljamo. Vsaka družba naj se pridruži naši »šoli«. Kdor ne odgovarja na vsa vprašanja, naj pa vsaj na eno ali drugo. — Vsa pisma ene družbe naj bi se poslala skupaj v enem zavitku, znamke naj bi nosila skupna blagajna, ker gre za skupno dobro.



Slovenska zemlja.

Slovenska zemlja, zemlja krasna,
kristal iz božje roke vzet;
obleka tvoja solnčnojasna,
ob šopku šopek v nji pripet.
Tam izpod sivega Triglava
šumi srebrnopena Sava,
in poje spev tako krasan,
kot ni ga čul še beli dan.

Slovenska zemlja, zemlja verna,
Svetišče divno se mi zdiš,
saj vidi zarja te večerna,
ko pred Marijo še klečiš.
Pred njen oltar cvetlice trosiš,
svetinjo njeno javno nosiš;
ko vžiga zvezd se milijon,
še njo slavi tvoj mili zvon.

Slovenska zemlja, zemlja mila,
na tebi sem zazrla dan,
zibelko ti si mi zgradila,
skopala mi boš grob hladan.
Ti si mi dala prvo cvetje,
si v dušo vlila prvo petje,
in zadnji glas, moj zadnji spev,
bo v tebi našel svoj odmev.

Slovenska zemlja, zemlja srečna,
si ljubljena od vseh otrok;
zvestoba njih do tebe večna,
so zlatih src, poštenih rok.
Še globlja kot morje globoko,
še višja kot nebo visoko,
ljubezen tvojih je otrok,
zato te blagoslavlja Bog.

M. Elizabeta.

Slovenci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Velika nedelja je danes, ko to pišem — in moje misli hodijo okrog po Jeruzalemu. Oljska gora, vrt Getzemani, dolina Cedron, gora Sijon, križev pot, Kalvarija, kraj mazičenja, posebno pa grob božji — okoli vas se sučejo te dni moje misli. Danes, to jutro je bilo, ko so hitele pobožne žene na vse zgodaj sem k temu grobu. Tukaj so slišale ono veliko novico, katera je pretresla ne samo Jeruzalem, ampak pretresla in preobrazila ves svet: Vstal je! Zmagal je! Rešil je! . . . O velika novica, veliko jutro, blažena noč! . . . Noč, katero povečuje Cerkev včerajšnji dan (vel. soboto) pri blagoslovu velikonočne sveče s tako vznesenimi besedami: To je noč, ki je danes po vsem svetu v Kristusa verujoče rešila svetne hudobije in grešne teme, vrnila milosti in pridružila svetosti. To je noč, v kateri je Kristus zdrobil smrtne vezi in kot zmagalec se dvignil iz zemlje. Nič bi nam ne koristilo, da smo rojeni, če bi ne bili tudi odrešeni. O čudo tvojega milega usmiljenja do nas! O neprecenljivo ljuba ljubezen: da bi otel hlapca, si žrtvoval Sina! O zares potreben Adamov greh, ki je bil s Kristusovo smrtjo izbrisan. O srečni greh, ki si bil vreden imeti takega in tolikega odrešenika! O zares blažena noč, ki je sama bila vredna vedeti za čas in uro, v kateri je Kristus vstal od smrti! To je noč, o kateri je pisano: In noč bo razsvetljena kot dan; in noč je moje razsvetlje-

nje v mojih sladkostih. Svetost te noči priganja hudobije, izbrisuje grehe; padlim vrača nedolžnost, žalostnim prinaša veselje. Noč v kateri se družijo nebeško z zemeljskim, božje s človeškim . . .

Te velike, te nebeške reči, zaradi katerih danes vsa zemlja poskakuje od veselja, se topi v radosti in odmeva od slavospevov . . . te reči so se godile ravno na onem mestu, na onem izvoljenem koščku zemlje, katerega smo mi jeruzalemski romarji imeli priliko od blizu opazovati tiste dni.

Prispeli smo torej srečno v Jeruzalem, pozdravili, počastili in poljubili božji grob, potem pa se nastanili v hišah, nam odločenih za devet dni in deset noči, katere smo imeli preživeti na teh svetih krajih.

Kakor rečeno, čutili smo se po naših hospicijih čisto domače. Posebno še prva skupina v avstrijskem hospicu. Srečno naključje je hotelo, da je ravno tedaj, ko smo Slovenci prvič skupno prispeli v Jeruzalem, bil gospodar te hiše naš rojak, Slovenec, prelat dr. Ehrlich, doma iz Žabnic pod Svetimi Višarjami. To je na nas tako vplivalo, da smo skoro mislili, da je hiša kar čisto naša. Samó ena reč nas je pri tem motila, namreč — nemški napis nad vhodom. No, to bi bil pač najprimernejše latinski, da tujci ne bodo mislili, da so v Avstriji sami Nemci, ko je več kot polovico Slovanov. — Nadrobno opisovati ne

utegnem hospica. Stoji ravno ob križevem potu, nasproti tretji postaji. Zidan je močno kakor trdnjava, strehe nima; z vrta je jako lep pogled čez Jeruzalem. Prostora ima za 100 gostov. Kaj ne, to ni ravno malo; pa je vendar premajhen; radi bi ga vzdignili še za eno nadstropje, ko bi bilo denarja. V hiši je prestorna in krasna kapela, katero je dr. Ehrlich zelo polepšal. Pot od hospica do cerkve božjega groba gre od tretje postaje dalje skoro ves čas ravno po križevem potu.

Ravnotako zadovoljni so bili romarji v frančiškanskem (Casa nova) in francoskem hospicu. Oba sta istotako prav čedni hiši in večji od avstrijske. Posebno francoski se s svojima stolpoma dviga jako mogočno gori na višini mesta. Vsi trije pa stoje v nekem trikotu, na katerega sredi je cerkev božjega groba.

Iz teh treh hiš torej smo delali vsak dan dopoldne in popoldne pota na vsa znamenita mesta Jeruzalema in druge bližnje kraje. Pa ne vsi naenkrat, ker bi bilo tolki množici nemogoče povsod blizu priti in si vse natančno ogledati. Zato smo hodili ločeni po skupinah. Vsaka skupina je imela sto romarjev, zadnja pa 140. Vsaka skupina je imela svojega razkazovavca in razlagavca. Vsaka skupina je imela za vsak dan drug program: ena je šla na Oljsko goro, druga v Betlehem, tretja v Ain Karin itd.

Trikrat pa smo imeli skupen sestanek in skupno pobožnost, in sicer v treh glavnih cerkvah Jeruzalema: v božjem grobu, na Sijonu in v patriarhatu (patriarhovi, stolni cerkvi). No, ena izmed glavnih cerkvâ jeruzalemskih je še cerkev sv. Salvatorja (Odrešenika), ker je katoliška farna cerkev. A v njej nismo mogli imeti skupne službe božje, ker je to stalen program ljudskih romanj: trikratna služba božja. In sicer najprvo v cerkvi božjega groba, ki je prva in najpoglavitejša; potem v patriarhalni, da izkažemo dostojno čast patriarhu; tretjo pa smo hoteli imeti mi cerkev na Sijonu, ker je bil ondi najprimernejši kraj za — novo mašo.

Torej najprvo v cerkvi božjega groba. Bilo je to prvi dan našega tamkajšnjega bivanja, na Mali Šmarin, praznik Marijinega rojstva. Došli smo v Jeruzalem ravno na predvečer tega praznika, 7. septembra, in najprvo pri svojem prihodu pozdravili grob Gospodov. Drugi dan torej je bil Mali Šmarin. Več gospodov, stanujočih v avstrijskem hospicu, je šlo maševat v bližnjo cerkev sv. Ane. Tam v kripti pod velikim oltarjem kažejo kraj, kjer je bila Marija rojena. Ob 8. pa smo se zbrali zopet v cerkvi božjega groba. Gospod knezoškof so maševali veliko (pontifikalno) sv. mašo, pred katero so imeli

tudi kratek nagovor. Oltar se napravi zunaj pred kapelo božjega groba, ker bi se v kapeli sami asistenca ne mogla sukati. Peli so deloma naši pevci, deloma domači frančiškani.

To je bilo prvi dan. Zadnji dan pa, v četrtek, 16. septembra, je bilo skupno sveto opravilo v patriarhatu. Tudi tukaj so gospod knezoškof maševali pontifikalno sv. mašo in med mašo goreče pridigovali.

Vmes pa, v nedeljo, 11. septembra, na praznik Marijinega Imena, smo imeli na Sijonu novo sv. mašo. Kaj takega menda še niso imeli nobeni romarji. Novo mašo v Jeruzalemu! In to je bila po pričevanju vseh najlepša točka v celem razporedu našega romanja. Novomašnik, ki ga je zadela ta izredna sreča, je gospod Frančišek Smit iz Ribnega pri Bledu (Gorenjsko). Skromni gospod se je močno branil vse časti in je celo hotel vedeti, da to zanj ne bo nič dobrega, da ga obdajamo s takimi častmi in slovesnostmi. Zato mu gotovo tudi ne bo nič všeč, da ga tukaj svetu predstavljam in opisujem. Pa mu ne morem pomagati, je že vjet in se ne more izmotati iz teh mrež, če se še tako brani. Jaz nisem kriv, da je imel on novo mašo v Jeruzalemu; pritoži naj se pri parcah ali rojenicah, da so tako čudno pletle štrečno njegovega življenja, da so ga z novo mašo pripeljale ravno na Sijon! V starih časih so namreč živela neka ženska bitja, »parce«, — Slovenci, dokler so bili še pogani, so jim pa rekli »rojenice«. Te ženske so pri rojstvu vsakega človeka začele pletiti nit njegovega življenja, in jo pletle, vile in sukale, dokler je niso nekega lepega dne prestrigle, in takrat je bilo — človeka konec. Te čudne, svojeglavne ženske torej so položile malega Francka, našega novomašnika, v zibko na Malega Šmarina dan, 8. septembra leta 1887. Torej je bil ta dan minulega leta star 23 let. To je ravno eno leto manj, kakor bi pravzaprav moral biti star vsak novomašnik. Pa to eno leto mu lahko škof spregledajo. In tako so napravili tudi z našim gospodom Francom. Ker je 8. septembra izpolnil 23 let, so mu dva dni potem, to je v soboto, 10. septembra zjutraj v kapeli avstrijskega hospica z dovoljenjem jeruzalemskega patriarha podelili zakrament mašniškega posvečenja. Drugi dan, v nedeljo, je imela biti nova sv. maša na Sijonu.

Na Sijonu! Ali Vam je znano, kaj je na Sijonu posebnega? Cerkev sijonska, ki jo je prinesel »Bogoljub« v podobi že v novemberski številki lanskega letnika, je bila posvečena ravno zdaj leto, meseca maja preteklega leta; torej nekaj mesecev pred našim prihodom. Stoji na kraju, kjer je Marija svojo dušo izdihnila, zato se imenuje Dormitio B.

M. V., to bi se reklo po naše: zaspanje blažene D. M. Prostor ta je bil še nedavno turška last in ni ga bilo mogoče dobiti v krščansko posest. Bilo je treba mogočne cesarske roke, da se je to zgodilo. Nemški cesar Viljelm ga je dobil od turškega sultana, in dasi je protestant, ga je podaril svojim katoliškim podložnikom, da so si na njem pozidali cerkev. Cerkev je zidana v resnobnem romanskem slogu in se s to svojo resnobo prav dobro poda v to resnobno okolico. — Skoro tik te cerkve pa je kraj, na katerem je stala obednica, v kateri je Gospod obhajal zadnjo večerjo, postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa, opravil prvič daritev sv. maše in posvetil prve mašnike. Ta prostor pa še vedno ni v krščanski lasti, ampak Turki hočejo imeti tukaj grob Davidov, katerega tudi časte kot velikega preroka. Ker se torej prav na tem mestu ne more obhajati spomin na vse te velike in svete dogodke, zato ima nova sijonska cerkev Marijine smrti vse pravice, ki jih je nekdanj imela cerkev obednice Gospodove, — dokler tudi ta ne pride v katoliško last. Ali ni torej najprimernejše obhajati novo mašo na onem kraju, ki je posvečen spominu zadnje večerje, prve svete maše in prvega posvečenja mašnikov? Zato smo izbrali ravno Sijon za novo mašo. Tukaj se sme brati vsak dan tista maša, kakor drugod na praznik sv. Rešnjega Telesa, in se je tudi pri novi maši brala ta.

Z gospodom novomašnikom sva si šla že prejrnje popoldne ogledat kraj slavnosti prihodnjega dneva; in on je ostal čez noč tam gori. Bajronski benediktinci, sila prijazni možje, so ga sprejeli z vso ljubeznivostjo.

V nedeljo zjutraj pa smo se zbrali vsi romarji pri francoskem hospicu in odkorakali v procesiji na Sijon. Lepa je bila prva naša procesija v Jeruzalemu, skoro še lepša je bila pa ta na Sijon. V Jeruzalem smo šli po dva para skupaj, tukaj smo šli v posameznih pari; tam smo napravili iz vse romarske trume en sam pevski zbor; zdaj smo pa peli vsaka skupina zase litanije Matere božje, ker se petje ne more slišati od enega konca do drugega. Mnogo smo imeli gledavcev in poslušavcev.

Paramenti (mašna obleka) je bila posebno lepa. Ko je novomašni sprevod stopil v cerkev, pa je zadonela s kora naša stara, pa še vedno zelo lepa novomašna, ki ima nekaj posebno slovesnega, na sebi: Novomašnik, bod pozdravljen...! Skoro bi bil mislil, da smo v kaki farni cerkvi na Kranjskem, — pa smo bili v Jeruzalemu na Sijonu! Pevci na koro so izvrstno popevali, pa tudi gospod novomašnik ima prav prijeten glas, — samo

malo korajže mu je še manjkalo. Čim dalj proti koncu je bilo, bolje je bilo.

Kar je pa to slovesnost še posebno povečevalo, je bilo pa to, da so presvetli gospod knezoškof slučajno obhajali isti dan 13. obletnico svojega škofovskega posvečenja (v Sarajevem 1897.). Asistirali so novomašniku na tronu. Imeli smo torej dvojno asistenco (levite). Mašnik svojo, in škof, sam asistent, obdan od svoje asistence. Taka pontifikalna asistenca napravi liturgijo posebno slovesno. Novomašniku so asistirali: arhidijakon (presbyter assistens) prelat Ehrlich, dijakon dr. Zorè, subdijakon dr. Prešeren; škofu arhidijakon domači subprijor P. Ciril, mož častitljivega obraza z lepo črno brado, ki je medtem umrl (40 let star), dijakon župnik Šinkovec, subdijakon župnik Barle.

Ne vem, ali je bila pri meni večja gorečnost ali večja sebičnost, da sem po dogovoru z novomašnikom prihranil novomašno pridigo sam sebi. Na novi maši na Sijonu pridigati, — to ni karsibodi. To je mogoče kvečjemu enkrat v življenju. Samó malo težka mi je bila za pripravo, ker nisem imel prav nič prostega časa. In vendar v Jeruzalemu na novi maši pridigati, — to mora biti pa že kaj poštenega! Ponoči, ko so že vsi počivali, sem jaz korakal gori in doli po dolgem hodniku avstrijskega hospica in mislil, kaj bi povedal. No, pa kaj bi veliko premišljeval! Govoriti na novi maši o sveti maši, na Sijonu, kjer je bila prva maša, prva nekrvava daritev božja, spričo Kalvarije, kjer je bila krvava daritev božja, — misli in občutkov dosti, samo kako bi jih dostojno izrazil! Angelske jezike bi moral imeti, da bi mogel toliki slavnosti primerno govoriti . . .

Na novi maši je bil tudi oče novomašnikov, ki smo mu odkazali v cerkvi prostor v presbiteriju, pri kosilu pa na levici škofovi, dočim je bil na desnici sin-novomašnik. Materi in domačim smo pa udarili na brzojav in povedali, kako se dobro imamo.

Po končani slovesnosti so opravili presvetli knezoškof tiho sv. mašo na istem oltarju. Udeležil se je je tudi konzul avstrijski, Zefarovič, mož katoliškega prepričanja in življenja, o katerem sem ravnokar bral, da je premeščen za generalnega konzula v francosko Marzilijo.

Da je bila mera slavnosti polna, je obhajal še prelat Ehrlich ta dan 17. obletnico svoje nove maše.

Popoldne je novomašnik zopet prišel na Sijon z večino romarjev. Peli so litanije in več drugih domačih pesmi.

To je bil naš najlepši dan v Jeruzalemu. — Pred nekaj dnevi so mi poslali iz Jeruza-

lema »Sijonsko Kroniko«, nekaj časnik, ki izhaja v nedoločenih obrokih. Tam silno hvalljo takratno našo slovesnost in posebno še naše petje.
(Dalje prihodnjič.)

Opazka. 1. Neki romar vprašuje, če in kdaj bo izšla romarska spominska knjižica, ki je bila obljubljena. Odgovor: Kadar bo ta popis v »Bogoljubu« končan, se bo ponatisnil in razposlal romarjem. Prej ni mogoče.

2. Nekaj fotografij je še ostalo. Torej se nekateri, ki so jo plačali, niso oglasili zanjo. Če jih poznate, povejte jim, da jih fotografija čaka. Mi ne moremo tega po vseh listih razglašati; pričakovati bi bilo pač, da bi vsi romarji »Bogoljuba« brali; a kaže, da ga ne.

3. Sprožila se je misel, da bi romarji obhajali obletnico romanja na Brezjah. Če Vam je ta misel po volji, se lahko zgodi.



Od oltarja v nebesa.

(Milki Polakovi.)

Kako si bila lepa, čista
na god brezmadežne Device!
Odsev nedolžne tvoje duše
obkrožal ti je nežno lice.

Takrat prišla si od oltarja,
kjer prvič si Boga prejela,
zato menda v očeh radostnih
si pol nebes takrat imela.

Bilá si kakor limbar beli,
ko v jutru rosa ga napaja,
tako deviška, da so zrlí
na te vsi angeli iz raja.

In táko te je Jezus našel,
ko si se prvič ž njim sklenila,
pa se je zbal za cvet deviški,
da zemlja ne bi ga skrunila.

In je prišel ob polnem dnevu,
na glavi krona je žarela —
en hip samo — in v roki sveti
je bela lilija blestela.

Pa jo je na srce pritisnil,
odplaval ž njo v višave jasne;
v njegovi roki bo na varnem,
lepota tam ji ne ugasne.

O, kolikim deviškim cvetkam
bo zemlja vso lepoto vzela,
ti pa, o Milica presrečna,
na veke boš stala bela.

Zato, kar si Boga prejela,
na svetu več te ni vzdržalo,
srce nedolžno se je zemlje
in njene krute roke balo.

Zato pa nisi več čakala,
da s slavčki pesmice bi pela,
zato si srečna od oltarja
v naročje Jezusu hitela.

O blagor, stokrat blagor tebi!
Z Marjanco boš Boga slavila,
in njim, ki si jim bila draga,
prostorček v rajú boš sprosila.

M. Elizabeta.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Spored evharističnega kongresa v Madridu. 21. do 23. junija; 7 1/2 skupno sveto obhajilo v 30 župnijskih cerkvah, ob 9. češčenje v istih cerkvah, zvečer ob 7 govori. (Tridnevnic.)

24. junija: izlet v Alcalá. 25. junija (nedelja): 7 1/2 sveto obhajilo deške mladine, ob 9. uri pontifikalna sv. maša; 3/4 6 otvoritvena seja v San Francisco el Grande; ob 8. uri izpostavljenje sv. R. Telesa: ob 10 1/4 začetek nočnega češčenja.

26. junija: 7 1/2 sveto obhajilo mladenk; ob 10. uri glavno zborovanje; ob 3 zborovanje duhovnikov; ob 1 1/2 začetek sej po odsekih; zvečer kakor v nedeljo.

27. junija: 7 1/2 sveto obhajilo za žene, drugo kakor 26. junija.

28. junija: Skupno sveto obhajilo za Marijine družbe. Posvetovanje po odsekih o resolucijah. — Generalno zborovanje.

29. junija: Sveto obhajilo za može. Pontifikalna sv. maša v San Francisco el Grande in razglasitev resolucij. **Evharistična procesija v Madridu.** 30. junija izlet v Toledo. 1. julija izlet v Escorial. **Predmet raznim razpravam** (v španskem, francoskem in portugalskem jeziku) je večinoma zgodnje sveto obhajilo otrok, pogostno sveto obhajilo odraslih in otrok.

Avstrijski katoličani bodo priredili poseben vlak, ki bo pripeljal izletnike v Madrid 24. junija. Oglase sprejema „Kongreskomitee Wien, I. Bäckerstraße 8.

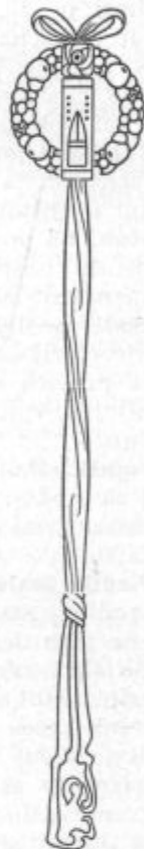
Že četrtilč se je ponesrečila satanska nakana anarhistov, umoriti španskega kralja. Zadnjič se je peljal kralj Alfonz v Sevilo

Preden je došel vlak, so prijeli na kolodvoru nekega anarhista, ki je imel pri sebi orožje. V ječi se je nato sam usmrtil.

Znamenito zborovanje. Dne 27. novembra t. l. se je sešlo v Parizu okrog 40 oseb, ki so čudežno zadobile zdravje v Lurdu tekom leta 1910 in tekom dveh prejšnjih let. Navzočih je bilo tudi 30 zdravnikov, mnogo čas-

spremljstvu več odličnih Francozov izročil večjo vsoto denarja za nove monumentalne orgle v cerkvi sv. Petra v Rimu.

Proces za blaženstvo vseučiliškega profesorja Contardo Ferrini se je pričel v Milanu. Prof. Ferrini je bil učitelj rimskega prava na univerzi Pavia, Bolonja in Messina. Veliko njegovih učencev, ki imajo sedaj visoke



† **Milka Polakova,**
umrla dne 3. februarja 1911 (glej pesmico »Od oltarja v nebesa«).

nikarjev in okrog 1500 ljudi. Zdravniki so predstavili čudežno ozdravljene in popisali njihove bolezni ter hipno ozdravljenje. — Tako zborovanje se vrši v Parizu vsako leto, da se na ta način vsakdo lahko prepriča, da čudežna ozdravljenja v Lurdu niso le začasna, ampak trajna in popolna.

Monumentalne orgle. 27. marca so sprejeli sv. Oče Pij X. grofa Colleville, ki je v

državne in cerkvene službe, še živi. Ferrini je bil priznan učenjak, zraven pa odločen katoličan, tako da so ga občudovali vsi, ki so ga poznali.

Žrtev duhovnika. V bolnišnici Chera pri mestu Valencia na Španskem je bil na smrtni postelji bolnik, oče peterih otrok. Rešitev je bila možna le pod pogojem, ako bi se mu nadomestil velik del kože. Njegov župnik se

je ponudil, da ga hoče rešiti. Dovolil je, da mu je zdravnik odrezal na roki 16 cm dolg, 4 cm širok in 1 mm debel kos kože. Junaški duhovnik se ni dal niti omamiti, da bi ne čutil bolečin.

Šesti češko-slovanski katoliški shod bo letos v Olumucu od 12. do 15. avgusta. Namen tega shoda je v prvi vrsti boj zoper „Svobodno misel“ in zoper „Svobodno šolo“. Na sporedu je tudi organizacija krščanske mladine.

Umril jo 23. sušca na Dunaju naslovni škof dr. Marschal. Med Dunajčani je bil pokojnik splošno priljubljen; radi ga bi bili imeli za naslednika kardinalu Gruši, pa se mu je od vplivne strani nasprotovalo.

Katoliško jedro v državnem zboru Nemčije (centrum = središče) praznuje letos že 40 letnico obstanka. Ob ustanovitvi so imeli katoličani 63 poslancev, ki so se združili pod zgorajšnjim naslovom. Danes imajo močno parlamentarno skupino, ki steje 105 odločnih katoliških poslancev. Centrum je za razvoj Nemčije storil že silno veliko; branil je tudi krepko pravice katoličanov, prizadeva se zagotoviti jim vpliv v državnem in uradniškem življenju.

Vojaški škof dr. Koloman Belopotocki je prosil za pokoj. Za apostolskega vikarja in obenem za naslovnega škofa je bil imenovan leta 1890.

Plačilo zaslugam. Pokojni baron Rieger, bivši voditelj Staročehov, je zapustil 50000 K, da se iz tega denarja vsako tretje leto, razdele po štiri nagrade kot plačilo za izredna čednostna odlikovanja, za posebno človekoljubje itd. Letos so te nagrade prvič razdelili. 1000 K je dobil tudi kaplan Anton Hoffman kot priznanje za osebne, organizatorične in slovstvene zasluge. S skromnim začetkom je tekom desetih let ustanovil sirotišnico, ki ima sedaj 180 gojencev.

Katoliško časopisje na Češkem. Čehi imajo sedaj tri katoliške dnevnik: »Čeh« v Pragi, »Hlas« v Brnu in »Našinec« v Olumucu. Po dvakrat na teden izhaja 5 katol. časopisov, katol. tednikov je 20, na štirinajst dni izhajajo trije listi. Poleg teh imajo Čehi še 7 dvovinarskih tednikov. Te številke kažejo lep napredek, ko bi nasprotniki katol. Cerkve ne imeli še bolj razvitega liberalnega časopisja.

Neverjetno. O vzgoji in mladosti francoskih framasonskih ministrov se poroča: Monis in Caillaux sta nekdanja gojenca jezuitov; Cruppi je bil predsednik Vincencijevih družb, Dumret je imel versko vzgojo pri svojem stricu župniku, tudi Messimy je zrastel med krščanskimi ljudmi. Framasona Massé in Steeg sta se svoj čas krepko potegovala za versko

stvar, zdaj pa prav tako čvrsto stojita v vrstah cerkvenih sovražnikov. — Čudno! Ali zmoti te ljudi denar, ali čast ali kaj? — — —

V oči bode svobodomiselnice v Ameriki napredek katoliške Cerkve; katoličani v ameriških združenih državah so lahko ponosni predvsem na svoje župnijske šole, ki jih imajo okrog 5000, zraven pa še 225 zavodov za dečke in 696 akademij za deklice. Za vse te šole, ki jih katoličani sami vzdržujejo, je treba šteti vsako leto ogromno vsoto 35,000000 dolarjev. Vseh katoliških otrok se v teh šolah vzgojuje čez dva milijona. Seveda morajo katoličani poleg tega prostovoljnega davka plačati še redne davke za državne (brezverstvene) šole. — Nasprotniki sv. Cerkve in verstva sploh ne vidijo nič kaj radi tega lepega uspeha, ki so ga dosegli katoličani; zato skušajo obrniti katoliške otroke od farnih šol na ta način, da podeljujejo, oziroma hočejo podeliti državnim šolam vsakojake predprave, toda požrtvovalnost katoličanov bo premagala tudi ta boj.

Po domovini.

Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji. V dekaniji Litija: 1. Dole v nedeljo 11. junija. 2. Sava v ponedeljek 12. junija. 3. Hotič v sredo 14. junija. 4. Zagorje v nedeljo 18. junija. 5. Dobovec v ponedeljek 19. junija. 6. Konjšica v torek 20. junija. 7. Polšnik v sredo 21. junija. 8. Št. Jurij v petek 23. junija. 9. Svibno v nedeljo 25. junija. — V dekaniji Vrhnika: 10. Vrhnika v četrtek 29. junija. 11. Zaplana v petek 30. junija. 12. Gorenji Logatec v nedeljo 2. julija. 13. Bevce v torek 4. julija. 14. Polhov Gradec v četrtek 6. julija. 15. Črni Vrh v petek 7. julija. 16. Horjulj v nedeljo 9. julija. 17. Št. Jošt v ponedeljek 10. julija. 18. Podlipa v torek 11. julija. 19. Rakitna v četrtek 13. julija. 20. Preserje v petek 14. julija. 21. Borovnica v nedeljo 16. julija. 22. Dolnji Logatec v nedeljo 23. julija. 23. Rovte v torek 25. julija. 24. Vrh v sredo 26. julija. — V dekaniji Semič: 25. Suhor v četrtek 24. avgusta. 26. Radovica v soboto 26. avgusta. 27. Metlika v nedeljo 27. avgusta. 28. Planina v torek 29. avgusta. 29. Semič v sredo 30. avgusta. 30. Podzemelj v četrtek 31. avgusta. 31. Preloka v petek 1. septembra. 32. Adlešiči v soboto 2. septembra. 33. Črnomelj v nedeljo 3. septembra. 34. Dragatuš v ponedeljek 4. septembra. 35. Vinica v torek 5. septembra. 36. Vrh v sredo 6. septembra. 37. Stari trg v petek 8. septembra. — V dekaniji Kočevje: 38. Stari log v nedeljo 30. julija. 39. Stara cerkev v torek 1. avgusta.

40. Mōsel v soboto 9. septembra. 41. Kočevje v nedeljo 10. septembra. 42. K. Reka v torek 12. septembra. 43. Gotenica v sredo 13. septembra. 44. Borovec v četrtek 14. septembra. Zdišovo v petek 15. septembra. 46. Banjaloka v soboto 16. septembra. 47. Fara v nedeljo 17. septembra. 48. Osilnica v torek 19. septembra. — V dekaniji Šmarije: 49. Šmarije v nedeljo 13. avgusta. 50. Šent Vid v torek 15. avgusta. 51. Veliki Gaber v sredo 16. avgusta. 52. Višnja gora v nedeljo 8. oktobra. 53. Polica v ponedeljek 9. oktobra. 54. Javor v torek 10. oktobra. 55. Lipoglav v sredo 11. oktobra. 56. Št. Jurij v četrtek 12. oktobra. 57. Kopianj v petek 13. oktobra. 58. Žalina v soboto 14. oktobra. 59. Zatičina v nedeljo 15. oktobra. — 60. Šmartno pri Litiji v nedeljo 22. oktobra. 61. Št. Lambert v torek 24. oktobra.

Umrli je dne 29. marca v Št. Vidu nad Ljubljano upokojeni župnik Gašper Majer. — V Žireh so pokopali dne 1. aprila ondotnega župnika č. g. Jožef Vidmar. Bolehal je že več let, kljub temu se je trudil, da je dobila žirovska župnija prostorno novo cerkev. V miru!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Premeščeni so bili čč. gg.: Andrej Zupanec, kaplan, iz Radeč pri Zidanem mostu za stolnega kaplana v Ljubljani; Anton Lovšin, kaplan v Šempetru pri Novem mestu, v Radeče; Jos. Froelich iz Šmihela v Črni vrh nad Idrijo.

Pokopali so dne 26. marca v Ljubljani č. g. Frančiška Sušteršič, ki je bil dolgo časa župnik pri sv. Jožefu v Iolietu države Illinois Zjedinenih držav sev. Amerike. V Ameriki je kaj uspešno deloval med rojaki Slovenci okrog 20 let. Pred 6. leti je v Iolietu zidal krasno cerkev, ki je stala pol milijona kron. Ustanavljal je tudi drugod med rojaki društva in bil splošno priljubljen. Pred dvema letoma je jel bolehati. Prišel je v domovino radi izpremembe zraka, a je po smrti ljubljene matere vedno hiral, dokler ni zatisnil oči pred Marijinim praznikom. N. p. v m.!

Celovski knezoškof dr. Kaltner popisuje v letošnjem postnem listu vzroke neuspešnega dušnega pastirstva na Koroškem namreč: pomanjkanje duhovnikov. V celovski škofiji je 75 župnij brez lastnega duhovnika, kaplanij je praznih 109, poleg tega manjka duhovnikov na 15 ekspoziturah — torej bi bilo treba okrog 200 duhovnikov, da bi se dušno pastirovanje moglo v redu izvrševati. — Knezoškof slika slabe posledice tega pomanjkanja ter opominja vernike, naj molijo, da pošlje Bog delavcev v svoj vinograd. Po-

sebno se obrača do mater, ki naj bi dale sv. Cerkvi pobožnih in vnetih duhovnikov.

Za dekliški zavod, ki se bo ustanovil v Radoljici in ki ga bodo vodile redovnice pod nadzorstvom radoljiškega dekana, je zapustila pokojna gosa Hočvarjeva v Krškem vsoto 200000 K. Radoljica je njeno rojstno mesto.

V katoliško cerkev je bil sprejet na praznik sv. Jožefa v cerkvi svetega Petra v Ljubljani vojak Peter Konrad, ki je pripadal doslej avgsburški veroizpovedi. Za prestop ga je pripravil vojaški kurat č. g. Maračić.

Škofijska kronika v Trstu. Kanonik Mecchia se je odpovedal službi kancelarja; njegov naslednik je g. Ivan Mandić, dose-danji tajnik. — Začasni škofov kaplan je postal g. Josip Fabris, cand. iur. utr.; kaplan Murlo je prestavljen od sv. Jakoba v bolniš-nico na mesto č. Albertija, ki je stopil v za-časni pokoj vsled boleznj.

Kapucinska cerkev v Gorici se dokončuje. Upanje je, da se meseca majnika blago-slovi. Ker so stroški precej veliki, trkamo na dobrotna srca za milodare. Za dobrotnike se opravlja vsak mesec več svetih maš. Milodari naj se pošljejo na naslov: Častito predstojni-štvo kapucinskega samostana v Gorici.

Ricmanje. Na praznik sv. Jožefa se je obhajala v Ricmanjih tridnevnička, katero je vodil preč. P. Matej Vidmar, frančiškan iz Kam-nika. Vršilo se je vse v najlepšem redu. Domačini so kaj radi prihajali poslušat govore. Romarjev je bilo od vseh krajev, zlasti iz Krasa in Trsta. Stari ljudje pravijo, da kar pomnijo, še ni bilo toliko ljudstva v Ricmanjih; cenijo, da jih je bilo nad 25 tisoč. Dal Bog, da bi bila ta slovesnost zopet novo bodrilo za domačine, da se ne bi nikdar več povrnilo one žalostne razmere, ki so tu toliko let vladale.

Slovenski Oberamergau v Mirni pri Gorici. Kdor je bil kdaj v Oberamegavu na Bavar-skem in prisostvoval tamkajšnjim pasionskim igram, kjer se predstavlja Jezusovo trpljenje in smrt, ni mogel zatajiti solz ginjenosti. Vrnil se je domov zamišljen, poln svetih čustev. Ljubezen do Odrešenika mu je zaplapolala v srcu. Nihče ne dvomi, da so on-dotne igre izvrstno sredstvo za okrepitev vere in ljubezni do križanega Sinu božjega.

V isto svrhu se je uprizorilo Jezusovo trpljenje in smrt v minijaturi, to je v zmanjšanem obsegu, tudi na Slovenskem prvič v Mirnu pri Gorici na oljčno nedeljo in se pozneje še nekaterikrat ponavljalo. Vsebinska predstava je večinoma povzeta iz evangeljskega berila. Videl si lahko, da si je večina gledalcev brisala solze in oči pri več prizo-

rih, n. pr. ko se Kristus poslavlja od Marije, ko Veronika poda Jezusu prt in ga kmalu nato pokaže z vtisnjenim presvetim obrazom Zveličarjevim. Tudi srečanje jeruzalemskih žen, približanje na križ, je bilo zelo ganljivo. Jako mil je bil prizor, ko je Janez evangelist naznanil Mariji, da so Jezusa sovražniki ujeli in obsodili na smrt. Posebne omembe je vreden prizor: Kristus na križu, kjer Magdalena milo-ihteče prosi odpuščanja za se in za vse grešno človeštvo. Vsi igralci so se zavedali resne tvarine, katero predstavljajo. Igrali so res iz srca, polnega žive vere. Nastop Kristusov — vzvišen in mil. Marija, Veronika sta govorili kakor iz srca. Judež je kazal pravi tip skopuha in obupneža. Pilat pa se je dobro zavedal svoje mogočnosti, zagrizenost farizejev, velikih duhovnov in nahujskanega ljudstva kakor utelešena. Mnogo zaslug si je pri celi prireditvi stekel č. g. Iv. Drašček, kaplan v Mirnu, ki se je res požrtvovalno trudil. Priredil je slovensko prestavo, vadił igralce ne-utrujeno. Bil je duša celi predstavi.

Zeleti bi bilo, da se igra da tiskati in da se v postnem času tudi drugod uprizarja. Ni se bati, da bi manjkalo vernih gledalcev, kakor jih tudi v Mirnu ni, saj je od vseh strani privrela velika množica ljudstva.

Iz Žaline. Imeli smo od 25. do 28. marca duhovne vaje, katere so vodili č. g. p. Lavrencij Göppel iz Zatičine. Namenjene so bile v prvi vrsti za može in mladeniče, ki so se jih prav pridno udeleževali. Marsikatero trdo srce se je omehčalo pri tej pobožnosti in marsikatero oko se je porosilo ginjenja, videč toliko moških dan za dnevom pri mizi Gospodovi.

Škocjan, fara Dob. V nedeljo 5. sušca smo obhajali pri nas lepo cerkveno slovesnost. Častiti pater Feliks iz Kamnika so nam ob asistenci g. kaplana Podlogarja iz Doba in enega klerika iz Kamnika blagoslovili novi sv. križev pot. Slovesno zvonjenje, mlaji, zastave, vse je poveličevalo slavnost. Najlepši pa je bil sprevod. Spredaj bandero sv. Kancijana, za tem naši vrli fantje, ki so si šteli v čast, da nosijo postaje sv. križevega pota. Pri vsaki postaji ste svetili dve mali deklici. Za njimi duhovščina s strežniki. Potem ljudstvo, ki se je udeležilo v obilnem številu. Na prižnici so častiti pater razložili pomen in namen sv. križevega pota. Nato blagoslov in molitev sv. križevega pota, peta sv. maša in Tedeum laudamus!

Z Dunaja. Kaj ne, da se smemo tudi me enkrat oglasiti in prositi dragega »Bogoljuba«, da nam dovoli mali kotiček za par vrstic. Tudi slovenska dekleta na Dunaju ne

spimo; sicer se čutimo zapuščene v daljni tujini, ali Marija naša mati nas tudi tukaj ne pozali. Nismo tako srečne, da bi se zbirale v slovenski Marijini družbi pod Marijino zastavo, zato se pa z veseljem, vsaj tiste, katerim je to mogoče, udeležujemo shodov nemških Marijinih družb, kjer nas vselej prijazno sprejmejo. Rade zahajamo k slovenski službi božji, kjer se nam oznanuje božja beseda v nam tako dragem materinem jeziku, dasi žaligob samo enkrat v mesecu. Prejemamo pridno sv. zakramente, pri tem nam z veliko ljubeznjivostjo in radi postrežejo prečastiti slovenski duhovni gospodje. Vspodbujajo nas k dobremu, da ostanemo stanovitne ter da vstrajamo v pravem krščanskem življenju. Pogosto sv. obhajilo, da celo vsakdanje prejemanje sv. obhajila se širi vedno bolj. Ljubimo se med seboj kot prave sestre, čeravno smo iz različnih krajev, to tembolj ker občutimo svojo zapuščeno in se zavedamo, da smo vedno hčere ene Matere. Tudi abstinenca nam je dobro znana; da naj pa abstinenca vlada pri dekletih, posebno v Marijini družbi, je že samo obsebi umevno, ker kozarec sveže vode je pač najboljša pijača za ženski spol, no pa mislim, da tudi moškim ne bi škodovala. Tako vstrajamo in upamo, da bomo z božjo pomočjo tudi vnaprej. Vas pa, drage sestre v mili domovini, prosimo, da se nas v molitvi spominjate.

Upravništvo Postojnske jame je poslalo vsem prečastitim župnim uradom na Kranjskem, Štajerskem, Primorskem itd. sledeče vabilo: Jamska uprava si dovoljuje prečastiti župni urad ljudno opozoriti, naj bi ob priliki prireditve božjih potov, n. pr. na Trsat, Brezje itd., povzročil, da udeleženci posetijo mimogrede tudi svetovnoznano Postojnsko jamo ter si ogledajo te velikanske prirodne čudeže. Značilno je, kako piše neki štajerski romar v cenjenem listu »Bogoljub«, št. 9., l. 1910., na strani 280, opisujoč romanje Štajercev na Trsat, namreč: »Ob 9. uri smo šli v svetovnoznano Postojnsko jamo, ki je bila električno razsvetljena. Ljudje so bili kar očarani po krasoti in zanimivosti podzemeljskih znamenitosti... A romanje nam ni bilo samo v pobožno versko veselje, temveč tudi v izdatno napredovanje v naši izobrazbi. Videli smo božja čudežna dela v Postojnski jami itd.« In naposled: »Značilno je rekel neki kmet, ko smo prišli iz Postojnske jame: .Kar sem do zdaj videl, je vredno vožne cene, od zdaj mi bo vse zastonj!« — V slučaju korporativnega poseta, če se isti pravočasno naznani, je pripravljena jamska uprava znižati vstopnino v jamo od 5 K na 1 K za osebo.



Otroci sveta in otroci Marijini.

V 2. letošnji številki smo že o tem govorili. Oskrbnik »Šole krščanske omike« je opozoril na to primero na podlagi besed Jezusovih: »Otroci sveta so v svoji vrsti modrejši od otrok svetlobe«. Otroci Marijini se menda smejo šteti med »otroke svetlobe«. A ti so po besedah Jezusovih manj modri od otrok svetâ.

Gospod šolski oskrbnik nam stavi v zgled posebno eno vrsto otrôk svetâ, namreč socialne demokrate. Mi smo že zadnjič obžalovali, da otroci Marijini v gorečnosti za dobro stvar še oddaleč ne dosegaajo otrok svetâ, socialnih demokratov. v njih gorečnosti za slabo stvar.

A šolski oskrbnik nam je ravnanje in delovanje socialnih demokratov opisal na drobno. In rekli smo, da bi bilo to ravnanje in delovanje vredno primerjati z ravnanjem in delovanjem otrôk Marijinih! Ker zadnjič ni bilo časa, storimo to danes.

Naš šolski oskrbnik piše:

1. Poglejmo organizacijo socialnih demokratov, kako mogočna je! Obsega skoro vse dežele sveta. In na drugi strani: Kako na drobno se je razpredla; saj je ni skoro dežele, ne mesta, ne občine, kjer bi ne imela svojih pristašev.

No, kar se tiče števila Marijinih otrok, si ne moremo mnogo očitati, —

vsaj mi na Kranjskem ne. Skoro vsaka župnija ima že dekliško Marijino družbo. Redke so že one, ki je nimajo. Sčasoma pridejo — in želeti je, da bi prišle — vse župnije na vrsto. Mladiških družb pa seveda še manjka; in želeti je, kakor poudarjamo tudi na drugih mestih, da bi se poživile in pomnožile. Ravno zdaj se nam zdi pravi čas za to. — Tudi na Štajarskem je že mnogo družb. Želeti je, da bi mogli dobiti enkrat njih popolen pregled. Morda se zgodi to letos ob škofijski sinodi. — Tudi na Goriškem je že precej družb; seveda jih še dosti manjka. — Bolj pa jih manjka v tržaški škofiji in najbolj pa na Koroškem. — No, pa kar se tiče števila, si nimamo veliko očitati. Več je Marijinih otrok na Slovenskem kakor pa socialnih demokratov. Kakó pa je drugod po svetu, za to mi nismo odgovorni. — Toda pojdemo dalje in pogledjmo, če se moremo kosati s socialnimi demokrati!

2. Naš oskrbnik piše dalje: »In ti njeni pristaši niso samó po imenu njeni udje, ampak z dušo in telesom. Vsak se zaveda tega, kaj se pravi biti socialdemokrat; je ponosen na to; povsod, kjer mu prav pride, tudi pové in pokaže, kaj da je in kaj da hoče doseči s svojo zmago.«

Da, to je prava slika socialdemokratov. Ali so tudi otroci Marijini v svoji

vrsti taki? So Marijini otroci ne samo po imenu, ampak z dušo in telesom? Se zavedajo, kaj se pravi, biti otrok Marijin? So ponosni na to? Ali tudi radi povedo in pokažejo, kaj da so in kaj da hočejo doseči?...

Družabniki Marijini, izprašajte si malo sami svojo vest in pogledjte po svoji družbi, kako je ž njo in z njenimi udi!

Žalibog, priznati moramo, da so otroci sveta modrejši v svoji vrsti, kakor otroci svetlobe! — Tem otrokom svetlobe manjka pogostokrat prave zavesti, kaj da so, manjka zlasti tistega svetega ponosa. Ne le da niso nič kaj ponosni na svojo marijansko čast, morebiti jih je celo malo sram, da so pri družbi, češ, da jih to ponižuje . . .

3. »Med seboj so trdno zvezani; pomagajo drug drugemu pri vsaki priložnosti.«

Tako otroci sveta, socialdemokratje.

Ali so tudi otroci Marijini med seboj trdno zvezani? Ali pomagajo drug drugemu pri vsaki priložnosti? . . . Vprašajte se, kako je v tem oziru pri Vas? Te trdne zveze pogostokrat pogrešamo; tistega bratstva in sestrstva, ki bi moralo vezati med seboj Marijine otroke, večkrat manjka. Morebiti še ne čutijo potrebe po njem. Tuji so si med seboj. Morebiti celo mrzli;

morebiti celo prepiri, pristranost, obrekovanje, sovrašтво v družbi?! . . .

4. »Svojim vodnikom in poglavarjem so slepo vdani; njih migljajem in navodilom slede brez odloga.«

Da, slepo vdani, na migljaj pokorni bi morali biti svojim vodnikom tudi otroci Marijini. Tako Marijino družbo voditi, bi bilo veselje vodnikom. Kako vesel je vodnik takih, na katere se lahko v vsakem slučaju trdno zanese, da ga bodo ubogali, da bodo naredili po njegovi želji. Taki bi morali biti vsi! Žal, da mnogokrat niso. Nekateri so počasni, omecujejo in premišlujejo, ali bi ali bi ne; časih pa se naleti celo na odločno trmo in upornost . . . Sveda se mora, kakor že povedano, trma in upornost v Marijini družbi kratkomalo upogniti in zlomiti.

Zadnjo primero med otroci Marijinimi in soc. demokrati si prihranimo za prihodnjič.

Navedli smo tukaj samo slabe strani Marijinih družb in njih udov. Priznavamo, da je pri njih tudi mnogo dobrega, česar pa ne bomo tukaj posebej naštevati. — A iz kratkega tega primerjanja, smo se prepričali, da so, žal, kakor ob Jezusovem času tako še danes otroci sveta modrejši v svoji vrsti kakor otroci svetlobe.

Veliki mladeniški shod.

O tem shodu, ki je bil v zadnji številki prvič napovedan, lahko danes povemo že nekoliko več.

V četrtek in petek, 3. in 4. avgusta, bodo imeli svoja zborovanja samo dijaki, ki bodo siavili ob tej priliki desetletnico »Zarje«, katoliškega dijaškega društva v Gradcu.

V soboto, 5. avgusta, bodo zborovale tudi že naše druge mladeniške organizacije: Marijine družbe in Orli. In sicer bo imela dopolne vsaka organizacija svoje zborovanje z a s e: dijaki posebe, Mari-

jine družbe posebe, Orli posebe. — Popoldne pa vse tri organizacije s k u p a j; in sicer bo o Marijinih družbah e n g o v o r. — K temu sobotnemu zborovanju ne bodo še pozvani vsi udje naših družb, ker bi jim bilo težko dva dni tukaj biti in v Ljubljani prenočevati. Pač pa odposlanci, zastopniki; pri Marijinih družbah recimo vsaj vsi udje družbenih predstojništev; pa tudi drugi, kateri imajo čas in veselje.

Glavna reč bo v nedeljo. Za ta dan bodo povabljeni množice skupaj, da pri-

dejo kolikor moč do zadnjega »moža«. Razpored bo nekako ta-le: Zjutraj ob 8. se bo začel pomikati po mestu sprevod (najbrž s sv. Rešnjim Telesom) do nunske cerkve, kjer bo zunaj pred cerkvijo sveta maša. Po sveti maši se spravi Najsvetejše v nunsko cerkev, in sprevod gre prosto naprej po drugih mestnih ulicah na zborovališče, ki bo v Alojzišču, kjer sta bila zadnja dva mladeniška shoda. Tu bodo govori (taber). Popoldne ob primerni uri bodo skupne slovesne litanije, potem pa javna telovadba Orlov.

Razpored se utegne seveda še kaj spremeniti; to se bo že pravočasno naznanilo.

V sprevodu bodo šli mladeniči v treh velikih oddelkih — vsak oddelek s svo-

jimi zastavami: dijaki, Marijini družabniki, Orli. Zato seveda naj pride vsaka družba z zastavo, če jo ima.

Ker imajo Marijine družbe shod le vsak mesec enkrat, zato prosimo, naj se — če se že ni — pri prvem prihodnjem društvenem shodu mladeniči na ta veliki shod povabijo, in naj se začnejo takoj na to pripravljati.

Posebno pa naj veliki shod služi v to, da se bodo mladeniške družbe poživile in dvignile. Da ta shod ne bo samo demonstracija enega dneva, ampak bo imel res kaj dejanskih sadov. In ker smo ravno v Marijinem mesecu, je najprimernejše, da se s tem poživljanjem prične ravno zdaj.

Materi.

Mati moja, hčerka Tvoja
pojem Ti pozdrav;
in hvaležnost Ti naznanjam,
in srca ljubav.

In prosila, Mati mila,
to-le danes bi:
Mati moja, naj bom Tvoja
svoje žive dni.

Slednjič, Mati, ko prestati
mi bo zadnji boj,
oh prihiti me rešiti,
vzemi me s seboj!

Cilka.

Dekleta, ne hodite ponoči mrličev kropit!

Zakaj ne, bode prašala marsikatera, saj tam molim za ranjke! Res, da se nekoliko moli, toda velikokrat je molitev slaba in površna. Ker tu se shajajo mladi fantje in dekleta, govorijo grde besede in uganjajo razne nespodobnosti, kar se ne spodobi na takih krajih, kjer so trupla mrtvih. Sama sem že bila priča takega večera. Dobra in sveta je misel moliti za mrtve. Ti dekle pa pojdi in moli podnevu, ko te ne bo nihče motil v po-božni molitvi! Nekdo mi je pravil: Jaz sem šel zvečer v sosednjo vas kropit. Nekoliko molim, kot je navada, potem smo pa šli v drugo sobo in smo tam plesali. Torej v eni

sobi truplo mrtvega, v drugi pa ples! Kakšni so nameni takih večerov?! Naj povem še en žalosten zgled: Ni še tega eno leto, kar se je vračalo neko dekle, ki je bila zvečer pri mrliču, domov. Tu jo napade neki zapeljivec, ki je grozno udan pijači. Ta jo zapelje v greh. Oh, kaj sedaj družega, kot jok in stok, žalost matere in jeza očeta! Toda sedaj je prepozno. Sama je rekla: Naj me imajo druga dekleta za izgled, da ne bodo tako storile kot sem jaz. Toraj dekleta, pojdimo molit za ranjke podnevu, nikdar ponoči, da se katera ne izpodtakne in ne pade!

Gorenjka.

Pri pogrebu Marijine hčere.

Andante.

Matej Vurnik.

mf *p* *mf*

1. Čuj-te za slo-vo iz gro-ba, kaj vam se-stra go-vo - ri: Ka-kor
2. Kdor o - trok je zvest Ma - ri - je, smr-ti naj se ne bo - ji, luč ne-

mf *p* *mf*

f *p*

me - ne v prah troh - no-ba, kma - lu tu - di vas zdro - bi. Zdaj ste
be - ška mu za - si-je, ko u - gas-ne - jo o - či. Zve-ste

f *p*

cresc. *rit.* *p*

zdra-ve, le - pe, mla - de, ko - li - ko še bo - ste let? Kma-lu,
to - rej o - sta - ni - te, Ma - te - ri Ma - ri - ji vse. Njo ča-

cresc. *rit.* *p*

f *rall.*

tu - di če ne - ra - de, za - pu - sti - le bo - ste svet.
sti - te, njo lju - bi - te, raj se več - ni vam od - pre.

f *rall.*

Poglej posledice plesa!

Ko sem leta 1910 nameravala izstopiti iz službe v Ljubljani, pride k meni neka gospa, (ime bodi zamolčano) in me prosi, da bi vstopila pri njej kot sobarica v službo. Bila je iz večjega trga na Gorenjskem. Jaz ji povem, da se mi kot članici Marijine družbe ne zdi ravno spodobno iti na gostilno. Po dolgem času me vendar pregovori in jaz obljubim, da pridem. Ko stopim v hišo, pridejo mi nasproti vse druge služkinje dotične gospe. Prvo vprašanje je bilo: Ali znaš plesati? Jaz odgovorim: Ne, še nikoli nisem. O pri nas se že naučiš, mi takoj ena odgovori. Takoj mi je bilo žal, da sem nastopila to službo, meni tako nevarno. Veliko sem morala prestatati radi tega, da nisem plesala. Imela pa sem trdno voljo: kot Marijina hčerka ne na ples! In v Marijini družbi sem tudi hotela ostati. V tej hiši je služilo tudi neko dekle doma iz Dolenjskega kakor jaz, zato smo se jako hitro sprijaznile. Bilo je drugače pošteno dekle, samo ples, tega je ljubila čez vse. Zabavaj se tudi z menoj in veseli se v mladosti, mi je zaklicala večkrat s plesišča doli. Po štirih mesecih zapustim dotično službo, dasi je bila drugače jako dobra, samo zato, da sem se ob-

varovala plesa. Minulo je par mescev, ko mi piše dotična služkinja, da se vrača domu in me prosi, naj jo čim preje še enkrat obiščem, predno gre . . . Kam da gre, to ni pisala. Sklenem torej ob priložnosti ji izpolniti voljo. Jeseni se peljem za par dni domov. Ravno prav, si mislim, stopim eno postajo preje iz vlaka, popoldne se lahko z drugim vlakom dalje peljem in zvečer sem lahko doma. In res se napotim do hiše, kamor nameravam. Ko pridem v hišo, bilo je notri napol temno. Na klopi pri peči je sedela stara ženica, prebirala je debele jagode moleka. In na postelji, — je li mogoče, kaj vidim? Tu leži tista, nek-daj rdeča, 19letna dekle. Obraz mrtvaškobled, oči udrte. Njene nek-daj meni namenjene prve besede so bile: Ali znaš plesati? In sedaj mi reče s tihim glasom: Poglej posledice plesa! Takoj sem vedela, kaj pomenijo besede: »predno grem . . .« Posloville smo se s solzami v očeh za vedno. Teden pozneje zvem, da je — umrla. Koliko misli me je navdalo, kdo je kriv njene smrti, smrti v mladosti? Kdo drug kot ples! Marsikatero mlado dekle je uničil na duši in telesu. Imejte, dekleta, trdno voljo in vse se premaga! Iv. G.

Pri Mariji.

Kako mi je pri tebi dobro,
Marija, moja mati mila,
saj me tako vse dni življenja
nobena duša ni ljubila!

Če ti oko v oko pogledam,
pa v srcu nekaj se naseli,
kakor da v njem najlepšo pesem
nebeški angeli bi peli.

Pri tebi več se ne spominjam,
če sem kdaj težki križ nosila,
če sem z zatrto grenko solzo
po potih trnja kdaj hodila.

Pred mano, za menoj vse jasno,
vse polno tiste tihe sreče,
ki pije jo nedolžno dete
na srcu matere ljubeče.

Ne vidim zvezd, ne solnčne luči,
ne čutim zemlje več pod sabo,
kađar se v blaženih trenutkih
zaupno pogovarjam s tabo.

Pred tabo nimam več skrivnosti.
Kako bi jih imeti smela?
Kako bi mogla le živeti,
ko ne bi vseh ti razodela?

Ko vse povem, pričnem iznova,
besed ni treba mi iskati;
najslajše je, kar morem reči:
»Otrok sem tvoj, ti moja mati.«

M. Elizabeta.



Kako se gibljemo.

Ribnica. Naša dekliška Marijina družba obhaja letos deset let svojega obstoja. V teku teh let je mnogo napredovala. Zdaj šteje 400 deklet. Shode imamo redno po potrebi. Vse nedelje in praznike popoldne molimo skupaj glasno iz molitvenika pred Najsvetejšim, in med molitvijo lepo in veselo pojemo pesmi iz ljudske pesmarice. Ustanovile smo več odsekov; za vsakdanje sveto obhajilo, patronat Vincencijeve družbe, za lepšanje cerkve, tudi treznostni odsek kmalu ustanovimo. — Imamo krasno dvorano, izobraževalno društvo in knjižnico, ki šteje ogromno število knjig, in te Marijini družabniki z največjim zanimanjem čitamo. V teku minulega časa je družba priredila mnogo krasnih predstav. »Bogoljub« kakor »Domoljub« prihajata k nam v ogromno iztisih. Tudi tretji red lepo uspeva.

Železniki. Naša Marijina družba se je zelo pomnožila v teku enega leta. Tudi mladeniška Marijina družba sedaj že šteje 28 članov in jih bode kmalu zopet nekaj nanovo sprejetih. Lansko leto, ko so nas obiskali vlč. g. škofijski voditelj Marijinih družb, jih je bilo še le 12. Imajo pa sedaj, ravno tako mladeniči kot dekleta, vsak mesec skupno sveto obhajilo in shod v cerkvi pri družbenem oltarju. Mnogi člani in članice tudi pogosto premajajo svete zakramente. Tudi poučnega predavanja, ki se vrši vsako sredo zvečer za dekleta vsak četrtek ob isti uri pa za fante v društveni sobi, se oboji udeležujejo prav pridno. Družba je sedaj v postnem času priredila igro »Neža in Fabijola«. »Bogoljuba« pri nas splošno rade beremo in ga vselej težko pričakujemo. Ob novem letu se je pridno agitiralo od naše strani za »Bogoljuba«, toda radi gotovih razmer se nam ni mnogo posrečilo. — Vpeljal se je sedaj tudi tretji red sv. Frančiška, v katerega se je takoj od začetka vpisalo veliko število ljudi.

Sv. Trojica pri Mokronogu je doživela nekaj čisto novega na praznik Marijinega oznanjenja. Ustanovila se je slovesno — čujte — mladeniška Marijina družba. To je šlo počasi, šlo pa je le! Po sprejemu so pa rekli drugi mladeniči: Ko bi bil vedel, da bo tako lepo, bi bil pa tudi jaz pristopil. Le kar pristopite, saj bo v prihodnje še lepše. Res, da nas je samo 28, toda za začetek dovolj. Seveda pa ne manjka tudi zabavljanja in zlasti naše sosednje Karmelčane, premogarje to bode v oči. Mi pa pravimo: z vami, ki ostajate med mašo zunaj cerkve, in po gostilnah

popivate, ponočujete in govorite, da mora pošten človek bežati, če vas sliši, s takimi nimamo nobenega stika! Mi hočemo biti zvesti sinovi Marijini, potem ne bo prišlo nikomur kaj takega na misel, da bi šel za Judežem, kakor je šel na Veliko soboto eden iz vaše srede. 16 let star fant se gre na Veliko soboto zjutraj obesit, ko smo se mi najbolj veselili velikonočnih praznikov!

Ribno pri Bledu. Na praznik Marijinega Oznanjenja je imela Marijina družba shod, pri katerem je domači župnik sprejel sedem deklet iz ponavljavne šole v Marijino družbo. V teku enega leta je družba narastla od 25 na 46 udov. Napredek je velik po številu, naj bi bil tudi po sadovih!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo imele skupno sveto obhajilo, katerega smo se udeležile vse članice Marijine družbe. 30 pridnim dekletam se je izpolnila srčna želja, ki so jo gojile že delj časa: da jih je nebeška Kraljica sprejela v število svojih izvoljenih otrok. Devetdeset jih je bilo sprejetih med kandidatnje.

Selca. Na praznik sv. Jožefa je obhajala mladeniška Marijina družba desetletnico svoje ustanovitve. Zato so imele vse štiri Marijine družbe k prazniku tridnevnicu in skupno sv. obhajilo. Popoldne smo pa napravili slavnosti primerno petje, godbo, deklamacije in prizora, ki jih je za to slavnost napisal dr. Krek po narodni pesmi »N'coj je en lep večer«. V lepem govoru je pokazal dr. J. Krek pomen mladeniških Marijinih družb. Kakor tudi druge mladinske organizacije, dela ta družba na to, da se ne bo moglo reči o naših fantih, da imajo »fovš srce«, da so kakor gnila jabolka, zunaj rdeči, znotraj fovš, kakor pravi narodna pesem. Zato naj se vsi zbirajo v teh družbah; kdor ima pa »fovš srce«, naj pa gre hitro stran. Daj Bog in Marija, da se to ne izpolni! — V desetih letih jih je bilo sprejetih 159; izstopilo jih je 14, izbrisanih je bilo 18, oženilo se jih je 18, umrli so 4. Hvaležno se spominjamo vseh tistih, ki so v teh desetih letih vodili Marijino družbo.

Marijina družba v Biljah je imela svoje prvo slovesnost 25. marca. Ta dan je bilo sprejetih deset novih članic. Slavnostni govor je imel preč. g. dr. Ličan, za kar mu gre srčna hvala. Slovesnosti se je udeležila tudi Marijina družba iz Mirna skoraj polnoštevilo. Ljudstvu se je slovesnost zelo dopadla. Mnogi, ki niso prej vedeli, kaj bi rekli, in so

po svobodomiselnih maniri prezirljivo in posmeholvalno govorili o kongregaciji, priznavajo zdaj, da je to nekaj izvanredno lepega in koristnega. Bog daj, da bi obrodila Marijina družba mnogo sadov in se splošno razširila in okreplila, kar je pri nas posebno potrebno, ko se toliko deklet seli v Egipt. Do sedaj šteje družba 21 članic in 15 novink, ki se pripravljajo. Dan slovesnosti popoldne je prizorila Marijina družba igro »Mater Dolorosa«, ki je prav lepo uspela. Dvorana je bila natlačena ljudstva.

Nova Marijina družba je ustanovljena v Osipu v Istri. Sprejem je bil na Svečnico. Govoril je g. kaplan Magdič iz Doline. Sprejetih je bilo 45 udiinj. Marijina družba je sad truda župnega upravitelja Piščanca in zlasti uspeh sv. misijona. Po misijonu je dobil ples začasni »penzija« enega leta. Želimo mu iz srca stalen pokoj.

Reka (Hrvaška). Ko prebiram v lepem »Bogoljubu« dopis za dopisom od raznih strani, kako se gibljejo in uspešno delajo Marijine družbe na Kranjskem, čudno mi se zdi, da nobena sosestra »Hčerka Marijina« iz Reke nič ne poroča, kako se mi gibljemo tukaj na Reki. A ker nobena nič ni poročala, prevzela sem jaz to nalogo, da vsaj nekaj povem o naši Marijini družbi. Naša družba šteje okoli 200 članic. Voditelj je kapucin č. P. Ciril, kateri je vodstvo prevzel lanske leto. On je ves vnet za našo družbo in sedaj se prav živahno gibljemo. Neutrudljivi voditelj hoče vse preurediti na tak način, kakor imajo Marijine družbe na Kranjskem in Štajerskem. Večkrat mu ne gre kakor bi hotel, ker so sedaj nekatere postale malo trdoglave in prevzetne, pa ne ubogajo rade ako so opominjane na bolj redno življenje. Mislim, da bo šlo vse počasi, ker so naše »poglarice« zelo vnete in delavne za korist naše družbe. Posebnih odsekov nimamo, kar bi bilo prav koristno, vsaj za dobro berilo in za krščanski nauk. Kaj naj vzbudi »Marijine kčerkice« na boljše in krepostnejše življenje, ako ne dobro berilo. Pred vsem priporočam Slovenkam v naši družbi, da se naroče na »Bogoljuba« in da ga pridno berejo, ravnajoč se po lepih zgledih, kateri so v njem. Mislim, da jih je veliko, katere še ne vedo za »Bogoljuba«. Imele smo pevski odsek, v katerem smo se prav dobro naučile peti. Pele smo vsako nedeljo in praznik pri sv. maši ob šesti uri zjutraj, da je bilo mило poslušati. Zgodilo se je pa nekaj v naših vrstah, radi česar so bile nekatere začasno izključene od cerkvenega petja. To jih je tako razsrdilo, da se niso hotele zopet vrniti nazaj na kor. Č. voditelj je priznal, da se je pred-

stojništvo malo prehitelo in jih zopet poklical, da pridejo pet na kor. Nekatere so ubogale, nekatere se opravičujejo, da ne morejo priti v cerkev ob šestih zjutraj, ker smo večji del Slovenke kuharice in služkinje. Ne tako, ljube sosesre, ako se vam je zgodila krivica, potrpite vse na čast in slavo naše blažene Matere Marije. Sedaj vsi, ki prihajajo v kapucinsko cerkev k sv. maši ob šesti uri zjutraj povprašujejo: »Zakaj jih tako malo pride peti na kor? Ali je družba Marijinih hčera zaspala?« Ljube bivše pevke, odgovorite ve na ta vprašanja! — Marija nam mora biti vzor potrpežljivosti. To krepost posebno posnemajmo me hčerke Marijine na Reki. Če smo morale kaj potrpeti, darujmo to za pokoro naših grehov. Prišel je že Marijin mesec majnik, pridimo polnoštevilno in naredimo zopet Mariji veselje. Pozabimo na vse in zopet prav iz srca zapojmo na koro Mariji v čast. — Veliko deklet iz naše družbe pristopa vsako nedeljo in praznik k mizi Gospodovi, posebej pa še pristopajo vsak dan po dve in dve k sv. obhajilu, da nadomestijo vsa žaljenja presv. Srca Jezusovega od strani njegovih sovražnikov. Slovesno obhajamo vsaki prvi petek v mesecu. Vsako tretjo nedeljo imamo ob petih zjutraj skupno sv. obhajilo in popoldne shod v kapeli presv. Srca Jezusovega v kapucinski cerkvi. V letu obhajamo dva praznika: Brezmadežno spočetje in praznik sv. Neže, device in mučenice, naše patronke. Prošlo leto se nas je veliko udeležilo skupnega romanja v Loreto in to leto na praznik Marijinega oznanjenja procesije s svečami v Bakru. Sedaj se je pri kapucinski cerkvi zgradila ena hiša, mislimo, da bo tudi za nas en kotichek, kjer bi se mogle zbirati ob nedeljah in praznikih, za dobro stvar se navduševati in tudi kaj lepega zapeti. Veliko je dobrih deklet, katere pridejo služiti sem v Reko, v našo družbo se pa nočejo vpisati. Dekleta! Predsodke na stran! Po prihodu na Reko se takoj oglasite v naši družbi (kapucinska cerkev), in vas bomo rade sprejele v svojo sredo in za vas potrebno preskrbele. Ne priporočam pa nobeni sotovarišici iskati službe na Reki, ker je to mesto na zelo nizki moralni stopinji. Prvega majnika se zberimo vse pevke na koro kapucinske cerkve in prav močno in veselo iz srca zapojmo v čast in slavo naši ljubi materi Mariji!

Helena v Ameriki. V vsaki številki »Bogoljuba« čitam, kako lepo napreduje Marijina družba v domovini. Pa tudi tukaj v Ameriki nismo med zadnjimi. Posebno v New Yorku vedno bolj napreduje. Seveda je tukaj veliko težje, ker dekletom preti večja nevar-

nost kakor v domovini. Jaz bivam približno štiri leta tukaj a se še nisem privadila. Kako zelo pogrešamo pridig in naukov, katere sem slišala v Marijini družbi pri shodih. Kako sem se takrat veselila mesečnih shodov, kjer sem slišala toliko lepih naukov! Da, zlati nauki, katerih se pa šele sedaj prav zavedam, ko sem tako oddaljena od mile mi domovine. Kolikokrat sem bila že v dušnih in telesnih nevarnostih, pa ker sem se priporočevala Mariji kot svoji nebeški materi, me je varovala na vseh dosedanjih potih. Moja srčna želja je, povrniti se zopet v domovino, da bi zopet z dekleti redno hodila k mesečnim shodom v Marijini družbi. Kolikokrat sem se že kesala, da sem stopila na ameriška tla. Toda klicala me je dolžnost in morala sem iti k svojemu očetu, kateri je že dalj časa bival v Ameriki. A zdaj si zopet želim nazaj. Da, moje misli so vedno bližje domovini, kolikor bolj se približuje čas, da se poslovim za vedno od Amerike. Predno zaključim svoje slabo pisanje, še povem, da smo tukaj v Heleni imeli sv. misijon od 12. do 19. marca. Vodila sta ga čč. gg. iz reda sv. Dominika (seveda v angleškem jeziku). Cerkev je bila polna katoliških žena in deklet, ker je bil prvi teden samo za ženske. Govornika sta bila izvrstna. Najpristrčneje sta priporočevala ljubezen do Marije in molitev sv. rožnega venca. V soboto, dan pred sklepom, je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Kako lepo je bilo v cerkvi, ko je tolika množina žen in deklet klečala v tihí molitvi pred Najsvetejšim. V nedeljo je bilo skupno sv. obhajilo in popoldan sklep sv. misijona z ginljivim govorom in blagoslovom, kakor je navada pri takih slovesnostih.

V Celju so imeli lep misijon od tihe do cvetne nedelje.

V Šmartnem pri Litiji so imeli na cvetno nedeljo postno predstavo. Na programu je bilo petje, govor in „Mater dolorosa“.

Iz Škal pri Velenju smo dobili poročilo, da je mladeniška Mar. družba že potrjena, a ne še vpeljana. Oglasilo se je že precejšno število mladeničev, a do sprejema ni prišlo. Kaj je bilo vzrok? Bolje, da molčimo! . . .

V župniji je dosti dobrih fantov, in dala bi se napraviti čedna družbica. — Želimo, da čim prej dobimo sporočilo, da se je v Škalah ustanovila in vpeljala mladeniška družba. Kadar bo kaj, sporočite nam! Kolikor je na „Bogoljubu“ ležeče, Vam rad pomaga k uresničenju Vaših blagih želj. Naj bi se le kaj kmalu izpolnile!

V Šoštanju se je osnoval v Marijini družbi močan odsek družbe treznosti. Isto bi bilo želeti tudi v Škalah, kakor se nam

od ondi piše. Kako bi bila treznost potrebna mladeničem! In kako bi lepo šla abstinenca skupaj z Marijino družbo! Naj bi se zgodilo!

Spominjajte se umrlih sosester:

Marija Grmek, 20 let, 18. jan., Stanjel na Krasu, iz tržaške Mar. družbe, kateri se posebno v molitev priporoča.

Marija Špešič, 17 let, 24. marc., Obrež pri Središču.

Lizika Škrabl, Hoče pri Mariboru.

Alojzija Maraž, 8. marca, Št. Ferjan pri Gorici.

Apolonija Čulk, 63 l., Št. Jur ob Taboru, prva voditeljica 3. reda.

Marija Lončar, 20 let, 12. febr., istotam, izredno potrpežljiva v skoro enoletni bolezni.

Frančiška Benedik, 15 let, 27. febr., Studeno pri Selcih.

Doroteja Vehovec, 50 let, 23. marca, Sv. Jakob v Ljubljani.

Ivanka Herman, 20 let, 6. apr., istotam.

V Svibnem so umrle letos že 4 članice.

Da družba za vsakim umrlim članom daruje eno sv. mašo in članice eno sv. obhajilo, to se menda samo ob sebi razume.

Dobro ga je zavrnila. Gojenka višje dekliške šole hiti po ulici v šolo. Grede jo sreča gospodič ter jo priliznjeno nagovori: „Kam pa tako brzo gospica.“ „Skupno mašo imamo danes, pa se že muči.“ „Ali nimate nič pametnejšega početi“, nadaljuje lizun. „Pa se vsaj še name malo spomnite v cerkvi!“ „Da, da; saj nam v šoli naroče vselej poseben namen za sv. mašo. Danes so nam priporočili naj se spomnimo vseh slaboumnih.“

Abstinenca. Katoliška liga abinentov v Švici je združila že sto društev in šteje 4000 članov. Na 30. krajih pa imajo tudi mladinske zveze, pri katerih je 12.000 abinentnih otrok.

Listnica uredništva. Sv. Križ pri Litiji. Ali se more človek doma udeležiti odpustkov sv. križevega pota? — More se, če ima v rokah križ s podobo, to je s telesom Križanega Jezusa, slika ne velja. Ta križ mora biti v ta namen blagoslovljen od mašnika (fračiškana) zato pooblaščenega; križ mora biti tako velik, da ga je moč v rokah držati. Moli se 20 Očenašev in Česčenasmarij in Čast Bogu, za vsako postajo eno in pet na koncu v čast peterim ranam Jezusovim in še eden v namen sv. očeta. Te odpustke pa dobi le tisti, ki ne more lahkó iti v cerkev molit sv. križev pot; torej bolniki, popotniki, tisti ki so daleč od cerkve itd.

SLOVENSKI MISIJONAR

Misijonski sadovi vsakdanjega svetega obhajila.

(Dalje.)

2. Mostratli.

Ob prihodu sedanjih misijonarjev je bilo ljudstvo v Mostratliju silno zanemarjeno in nevedno; celo mnogi odrasli ljudje niso znali niti očenaša moliti. Zato so misijonarji ustanovili šolo za dečke, sestre pa za deklice, da bi jih naučili verskih resnic ter brati in pisati. Toda sestre v začetku niso mogle dobiti v šolo — učenk. Ljudje niso mogli umeti, čemu bi bilo potreba verskega pouka; posebno pa so zmajevali z glavami, češ, čemu rabi ženska znanje, branje in pisanje. Zato so morale sestre privabiti si učenk.

Bolgarske žene in dekleta si morajo napravljati vso obleko. Same predejo volno, tkejo in šivajo obleko. Vsaka nevesta si mora sama napraviti za balo obleko, ki jo okraši z raznovrstnim vezenjem. Čim lepše je vezenje na obleki, tem bogatejša je pač nevesta. To so porabile sestre in začele učiti domače in umetno vezenje. V kratkem so bile prej prazne klopi polne učenk.

Med poukom o vezenju in šivanju pa znajo sestre dobiti pogosto priliko poučiti svoje učenke tudi o verskih resnicah in drugih potrebnih rečeh. Krščanski nauk je posebno potreben pri mladini, ker je pri ondotnih razkolnih vernikih navada, da pristopa mladina do štirinajstega leta k sv. obhajilu, ne da bi šla prej k spovedi, ker je med njimi razširjeno mnenje, da človek do štirinajstega leta sploh ne more grešiti. Mnogo truda je stalo, preden so sestre mogle odpraviti to

razvado in privedi deklice do tega, da so šle pred sv. obhajilom k spovedi.

To požrtvovalno delo ljubezni pa izkušajo razkolniki z vsemi silami ovirati in s silo in grožnjami preprečiti vsak prestop v katoliško Cerkev. Do lanskega leta je deloval v Mostratliju razkolni pop, ki se je posluževal vseh mogočih sredstev proti misijonarjem. Ustanovil je celo šolo proti samostanski in otroke tudi s silo priganjal v svojo šolo. Tako je izkušal nekega šestletnega dečka privabiti najprej z laskanjem, ko pa to ni nič pomagalo, ga je neusmlijeno pretepel. Prihodnji dan, ko je mali junak šel zopet v šolo, ga zgrabi na poti starejši deček, ki ga je najel pop, in ga s silo vleče v razkolno šolo, kjer ga zapro in zopet pretepejo. Seveda tako ravnanje nikakor ni moglo v dečku vzbuditi ljubezni do razkolne šole in odsedaj je še pridneje obiskoval samostansko šolo, toda vedno v spremstvu starejšega brata, da se mu zopet kaj žalega ne zgodi.

Samostan vzgaja tamošnje prebivavce tudi v gospodarstvu. Očetje misijonarji in sestre pridno obdelujejo samostansko polje; pogosto morajo sami prijeti za plug in motiko. Takoj, ko so dobili samostan, so začeli s skrbnim in umnim obdelovanjem zemlje, kar je bilo Bolgarom nekaj posebnega, ker sami zelo preprosto obdelujejo svoje polje. Malo pririjejo zemljo in vsejejo seme in potem se ne brigajo za polje, dokler ne pride žetev. Plevela sploh ne spravijo z njih, misleč,

da bi potem žito sušo trpelo. Bilo je mnogo smeha, ko so videli samostanske delavce trebiti plevel z njih, toda jeseni so začudeno gledali lepo samostansko žito, ki je celo lažje prenašalo sušo, kot njihovo. S pomočjo usmiljenih podpornikov si je samostan nabavil velik nov plug in drugo poljsko orodje in tako kaže prebivavstvu, kako se mora obdelovati zemlja. Začeli so gojiti tudi sadno drevje, kar je bilo prebivavstvu dotedaj čisto tuje.

V suši in slabi letini je samostan edino zavetišče revnemu prebivavstvu. Edini katoliški redovniki skrbe za to zanemarjeno prebivavstvo in dosežejo celo pri turški vladi zanj kako podporo, delé z njim svoj borni kruh in ga podpirajo z milodari, ki jih dobivajo iz zahodne Evrope. Leta 1907. je silna suša uničila skoro vse poljske pridelke, da ljudje niso dobili niti semena nazaj. Nastala je silna lakota, tako da je bil kruh iz ovsene moke, zmešane z zdrobljeno suho slamo, že velika slaščjica. Vse to je delil samostan z ljudstvom. Prihodnje leto, ko je vse kazalo najlepše, je uničila silna toča zadnji klas na polju. Gotovo bi bilo ljudstvo umiralo lakote, če ne bi bili redovniki delili svojega bornega kruha z reveži, prosili okrog turških oblastnij za žito in podporo ljudstvu in v Evropi našli usmiljenih src, ki so priskočila na pomoč. Toda prišle so še hujše poskušnje, ki so ubogo krščansko ljudstvo še bolj priklenile na misijonarje.

Turki sosednje vasi Evdžilen, ki so samj precej premožni, so meni nič tebi nič vzeli revnim prebivavcem Mostratlja edini gozd in ga začeli sekati in uničevati. Dolgo časa ni koristila nobena pritožba, ker Turek dela, kar hoče, ubogi »džaur« (kristjan) pa naj trpi. Turki so celo žugali kristjanom, ker so si upali se pritožiti. Končno se je vendar posrečilo misijonarjem po dolgem trudu in velikih stroških doseči pri turški sodniji, da je razsodila, da morajo Turki prepustiti kristjanom gozd.

Veseli gredo kristjani 18. septembra

1909. v gozd sekat drva. V gozdu je bila zbrana cela vas in tudi misijonar P. Hristov je šel z ljudmi v šumo. Kar pridrve Turki, oboroženi s puškami, nad kristjane in začno streljati na nje. Ker kroglje niso zadele, so začeli napadati in pobijati posamezne kristjane, ki so bili razkropljeni po gozdu. P. Hristova so smrtno ranili, le z veliko težavo in skoro čudežno se je rešil smrti. Dva kristjana so pobili na mestu do smrti in ju tako grozno razmesarili in stolkli, da je šlo meso od kosti. Mnogo so jih težko ranili, tako da jih je kasneje nekaj podleglo ranam, drugi pa so se s težavo več ali manj poškodovani rešili. Samostan je postal nenkrat bolnišnica, kjer so sestre stregle ranjencem. Takoj so pozvali na pomoč turško oblast. Oblast je prišla le 16 hudo delcev, ki bi jih bila pa gotovo izpustila, če se ne bi bili potegovali misijonarji za kristjane in posredovali evropski konzuli. Tako je bila prisiljena sodnija, da je vsaj nekaj naredila in obsodila dva Turka na šest let, sedem pa na šest mesecev ječe; druge so pa kratkomalo izpustili, dasi je bila vsa turška vas udeležena pri poboju. Pravica na Turškem je namreč še vedno taka, da Turek lahko pobija kristjane, ti se pa niti braniti ne smejo.

V teh raznih nadlogah in nesrečah je ljudstvo pač spoznalo, kdo je njegov pravi prijatelj in dobrotnik, ki se za njega žrtvuje, ga brani in deli z njim srečo in nesrečo. Zato je lansko leto prosilo zopet 30 družin za vzprejem v katoliško Cerkev. Bolgarski razkolni škof je napel vse sile, da bi preprečil ta prestop v katoliško Cerkev. Poslal je nekega nadzornika v Mostratli, ki naj bi s popom odvrnil ljudi od tega koraka. Toda nobena grožnja, ne obljuba ni mogla premotiti ljudi, ostali so zvesti svojemu sklepu in tako sta morala nadzornik in razkolni pop zapustiti vas, upamo da za vedno. Kmalu bo cela vas katoliška.

Svoj vpliv je samostan razširil čez mejo na bližnje Bolgarsko in zopet pridobiva polagoma, kar je odvzel žalostni od-

pad po smrti Pantelejmona. V ženskih samostanih v Sudžaku in samostanu sv. Trojice v Bolgariji je pripravljenih več sester vrniti se v katoliško Cerkev.

Iz Mostratlja smo vam prinesli dve podobi. V zadnji številki ste videli napol podrti samostan s cerkvico, v kateri je nekdanj maševal in pridigoval starček Pantelejmon. Misijonarji bi radi sezidali nov samostan, v sedanjem samostanu namreč že skoraj niso več varni življenja, ker se že skoraj podira; tudi cerkvico bode treba popraviti. A odkod naj vzamejo denar? Na današnji sliki vidite sedanje misijonarje (menihe) v Mostratlju. Misijonar, ki ima v eni roki cajno, v drugi pa lopato, je samostanski predstojnik (opat) P. Teopistos. Na skrajni desni in skrajni levi strani sta pa starčka P. Genadij in P. Hariton; oba sta bila še Pantelejmonova učenca.

3. Derviška Mogila.

Približno poldrugo uro severno od Mostratlja, že visoko gori v bregovih Sakar-planine, leži velika bolgarska vas Derviška Mogila ob vznožju skalovite gore istega imena. Vas je še na turških tleh, a prav tik bolgarske meje. Tukaj so se v zadnjih stoletjih večkrat vršili krvavi boji med Bolgari in Turki ter med Rusi in Turki. Že sama imena bližnjih gorâ (Derviška Mogila, Janičarska Mogila, Balaban-baši) nas spominjajo na krvave boje in na grobove (gomile) padlih turških vojakov.

Prebivavci Derviške Mogile (vseh je okoli 900) so sami Bolgari; večinoma se pečajo z živinorejo. Nekdanj so bili to ljubljenci starčka Pantelejmona. Skoraj vsak teden jih je obiskal in jih učil moliti in živeti po Kristusovih naukih; od njega so šele jasnejše spoznali, da so višji kakor živina, ki jo pasejo. A tudi ljudstvo je ljubilo svojega svetega učenika in dobrotnika; pastirji so zapuščali svoje čede in se pridruževali Pantelejmonu, okoli dvajset žensk in deklet

jê vstopilo v Pantelejmonov samostan (v Sudžaku).

Ko je leta 1863. Pantelejmon postal katoličan, sta v Derviški Mogili nastali dve stranki; približno polovica prebivavcev je ostala zvesta Pantelejmonu in prestopila h katoliški veri, drugi so se pa dali zapeljati od razkolniških hujskačev in so postali najhujši nasprotniki pobožnega starčka in njegovih zvestih ovčic. Koliko so morali novoizpreobrnjeni katoličani prestatati od svojih razkolniških sosedov! Podivjani razkolniki so katoličane pretepali in pobijali, jim požigali hiše in pokončevali čede in njive. Toda katoliška stranka je ostala zvesta Pantelejmonu. Po smrti Pantelejmonovi so pa tudi v sosednjih vaseh in samostanih nastale velike zmešnjave. Ovčice niso imele več svojega dobrega pastirja; omahovale so in se izgubljale. Za katoličane v Derviški Mogili je bila največja nesreča to, da niso imeli niti svoje cerkve, niti duhovnika. Nekoliko let se je še ohranilo precejšno število katoliških družin; a kakih trideset let po Pantelejmonovi smrti so pomrli tudi najzvestejši njegovi učenci. Derviška Mogila je postala zopet popolnoma razkolniška, le semtertja so se še ohranili nekateri skrivni katoličani.

Pred tremi leti se je med svojimi rojaki naselil katoliški misijonar Bazilij Gešev, rojen v Derviški Mogili, vzgojen pa v misijonskem semenišču v Kara-Agaču. Med vaščani ima mnogo sorodnikov in prijateljev. Že prvo leto je goreči mladi misijonar pridobil nekoliko družin za katoliško vero. Toda mladi misijonar še nima svojega stanovanja, ampak mora stanovati pri svojih sorodnikih, mala čeda pa nima nobenega zbirališča, ne cerkve, ne šole.

Poglavitna skrb gorečega misijonarja je, da bi mogel svojim ovčicam sezidati cerkev in šolo. Razkolniki imajo v vasi svojo cerkev in šolo, torej jo morajo imeti tudi katoličani; drugače kato-

liška vera ne bo mogla napredovati. Misijonar je že napravil načrt. Kupil bo stavbeni prostor in sezidal poslopje, v katerem bo ena soba za šolo, ena za stanovanje; tretji del bo namenjen za kapelo. Vse to bi stalo 2000 kron; polovico že ima, potrebuje še 1000 kron. Pred Veliko nočjo nam je pisal, da že eno leto moli in se priporoča priprošnji starčka Pantelejmona, da bi mogel po kakem dobrotniku dobiti še 1000 kron; prej si ne upa začeti, ker nikjer ne more dobiti posojila. Ubogi misijonar bi bil torej z malim zadovoljen; za stavbeni prostor, za stanovanje, šolo in cerkev, za vse skupaj bi porabil 2000 K. O kako lepo bi bilo potem! Sedaj je malo število katoliških ovčic v vedni nevarnosti, da se

izgubijo. Potem bi pa katoliška vera lahko napredovala; zopet bo zacvetelo krščansko življenje, oživela bo ljubezen do Jezusa v sv. Rešnjem Telesu in goreči misijonar bo po zgledu starčka Pantelejmona in v duhu sedanjega svetega očeta svoje ovčice navajal k pogostemu svetu mu obhajilu.

Prijatelji katoliških misijonov, častivci sv. Rešnjega Telesa, ali vas ne gane gorečnost mladega misijonarja? Pomagajte mu po svojih močeh. »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« je darovalo 150 K; treba je torej še 850 K. Pomagajmo, da cela Derviška Mogila postane katoliška in da med zanemarjenim ljudstvom zopet zavlada pravo krščansko življenje!



Mostrati. Sedanji misijonarji-menihi.

Novice iz Svete dežele.

Kdo izmed romarjev se jih ne spominja, slokih postav, mračnega, divjega pogleda, ponosnega vedenja mož ob damaških vratih, beduinov iz vzhodnojordanskih pokrajin, onkraj Mrtvega morja! V Jeruzalem prinašajo pridelke puščave, da si za skupiček nabavijo, kar jim puščava ne more dati, orožja, smodnika itd.

»In angel Gospodov je govoril Hagari: sinu boš rodila, ime mu daj Izmael; ta bo divji človek, njegova roka bo zoper vse in roke vseh bodo zoper njega, in on bo postavil svoje šotore (proti jutru) vsem svojim bratom nasproti.« (1. Mojz. 16.) Izmaelovi potomci so beduini, sorodni mu res po telesu in duhu, v vednem prepiru med seboj, pa vedno edini, kadar se gre za skupne koristi in pravice.

Beduini so po imenu podložni turškemu sultanu, v resnici pa zelo samostojni. Ker leži mohamedansko največje svetišče Meka skoraj ravno v sredi beduinskih krajev, zato so turški sultani od nekdanj že pošiljali beduinskim rodovom okolu Meke bogata darila, da so le-ti romarje, v Meko išoč, pustili pri miru.

Ko pa je leta 1908. zavlada v turškem cesarstvu ustavna svoboda, seveda zelo dvomljive vrednosti, so prej imenovana darila prenehala, češ, beduin bodi tudi enakopraven z drugimi turškimi državljani, to pa zastoj. Beduinskim šejkom (poglavarjem) taka beraška enakopravnost ni bila všeč; tem manj ker so vsled zgradbe železnice v Meko izgubili tudi zaslužek pri romarskih karavanah; prej so si romarji najemali pri beduinih žival za ježo, kamele, konje, osle, sedaj se vozijo z vlakom.

Vreti je začelo med beduini, najprvo po havranskem gorovju med Druzi onkraj genezareškega jezera. Turški vojaki so tu v krvi zadušili upor. Kmalu nato so beduinski rodovi napadli Hedža-železnico in v Keraku na jugovzhodni strani Mrtvega morja pomorili in oplenili potnike.

Dne 19. prosinca je bil zanje plačilni dan: okolu 2000 beduinov so turške čete v dolini Kerak zajele, in ker se beduini niso hoteli vdati in izročiti orožja so jih turški vojaki enega za drugim postrelili.

Vkljub tej kazni vre v Arabiji na vseh koncih in krajih; posebno v Jemenu, t. j. v deželi, iz katere je prišla nekdanj kraljica Saba obiskat kralja Salomona. Dan za dnevom poročajo časniki, da pošilja turška vlada vojake tja dolj zadušit upor.

Šolstvo v Jeruzalemu. Po zadnjih izkazih v novembru 1910 je v Jeruzalemu 72 šol, v katere prihaja 9532 otrok. Turških šol: 3 za 1070 dečkov, 1 za 350 deklic. — Katoliških šol pod francoskim pokroviteljstvom: 9 za 1348 dečkov in 9 za 956 deklic. — Anglikansko misijonskih: 5 za 228 dečkov, 4 za 730 deklic. — Nemških protestanovskih: 11 za 765 dečkov in 6 za 37 deklic. — Italijanska šola: 1 za 70 dečkov in 1 za 40 deklic. — Židovskih: 19 za 3010 dečkov in 3 za 90 deklic. — Uči se v teh šolah: turško, arabsko, francosko, nemško, angleško, italijansko, grško, armensko in rusko.

Ruskih romarjev je bilo meseca januarja 700 v Jeruzalemu; šli so tudi v Galilejo, to je iz Jafe z ladjo v Kajfo, odtod pa po železnici do postaje El Fule, odkoder je okolu dve uri do Nazareta.

Draginja v Jeruzalemu je letos še enkrat večja, nego lansko leto, in to vsled slabe lanske letine. Olive in olično olje je v ceni zelo poskočilo; za olive, ki jih priprosto ljudstvo rado uživa, tirjajo 80 vinarjev za 1 kilogram, za olje 1 K 50 vin. za 1 kilogram.

Casa nova. V frančiškanskem gostišču v Jeruzalemu je leta 1910. bilo sprejetih 1684 romarjev s 13.201 oskrbovalnimi dnevi. Med romarji je bilo 632 Avstrijcev (200 Slovencev), 235 Nemcev, 187 Francozov, 176 domačinov, 147 Amerikancev iz Severnih Zjedinjenih držav, 125 Italijanov, 55 Poljakov, 44 Angležev, 23 Belgijcev, 9 Mehikancev, 8 Spancev, 8 Portugalcev, 7 Švicarjev, 5 Judov (Hindustan), 4 Avstralci, 4 Malajci, 4 Argentinci, 3 iz Brazilije, 3 iz Kolumbije, 2 Holandca, 2 iz južne Afrike, 1 Skandinavec.

Vreme. Zima je bila v Sveti deželi začetkoma slaba, manjkalo je dežja. S strahom so se kristjani, mohamedani in judje ozirali proti vedno jasnemu nebu. Kaj bo? Vsi so, vsak po svoji veri, prosili Boga za prepotrebni dež. Pitna voda je rasla v ceni. Dne 19. prosinca pa je začelo liti. Veselje veliko. Katoliški patrijarh je zaukazal zahvalne molitve. Bir Eijub, imenovan tudi Nehemijev vodnjak, na kraju, kjer se združita Hino-mova dolina s kidronsko, 38 metrov globok, se je tako napolnil z vodo, da gre voda čez in odteka proti Mrtvememu morju; najboljšje znamenje tamošnjim ljudem, da bo zanje letos dobra letina.

V Sveto deželo so odšli 19. aprila zopet ljubljanski gospod knezoškof v spremstvu bivšega provinciala, P. Placida. Že ob našem skupnem bivanju v Jeruzalemu so rekli, da pridejo v kratkem nazaj, Sveto deželo si natančneje ogledat in tudi one kraje, katerih mi skupno nismo videli. Romanje bo trajalo blizu do Binkošti.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta. — Vsi škofje katoliškega sveta. — Tržaška škofija. — Mladeniške Marijine družbe. — Veliki mladeniški shod. — Volitve za državni zbor. — Katoliško življenje med Hrvati. — Katoličani v Bosni. — Naši izseljenci. — Misijoni med razkolniki. — Poganski misijoni.

Zasebne zadeve: Neki bolan dijak in njegova užaljena mati. — Nekdo iz Št. Ilja za popolno ozdravljenje. — Neka Marijina hči za zdravje in mir v družini. — Neki postaren mož, da bi se že enkrat poboljšal. — Neka oseba v Gradcu za zdravje.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: M. Sagajšek v Gradcu. — J. G. z Brda. — neka oseba iz Sodražice. — J. K. iz Konjic. — Fr. Kranjc v Št. Ilju. — H. B. iz Šmarja pri J. — Neka redovnica za milost in dosego redovnega poklica (zahvalna pesmica, žal, ni za natisk).

Darovi:

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. marca prispevke čč. gg.: Janko Šiška, župnik, Sv. Jurij pri Kranju, 20 K 26 vin.; Ignacij Nadrah, spiritual v Škofji Loki (notr. uršulinske šole) 62 K; Jakob Ogrizek, župnik v Št. Lambertu, 15 K; Ivan Štrubelj, kaplan, Stari trg pri Ložu, 32 K 60 vin.; Martin Poljak, župnik v Ajdovcu, 8 K 50 vin.; Juri Karlin, župnik v Sorici, 28 K; Vaclav Vondrášek, župnik v Podbrezju, 29 K; vikarstvo Avče na Goriškem 27 K 36 vin.; Val. Zabret, župnik v Št. Vidu pri Ljubljani, 38 K; Jan. Klavžar, katehet v Škocijanu pri Mokronogu, 20 K; Ant. Jerič, kurat, Ustje, 6 K; Ivan Košir, kurat v Ročinju na Goriškem, 26 K 20 vin.; Val. Batič, kurat na Livku (Goriško), 18 K; Alojzij Kurent, administrator v Krškem, 21 K; Ivan Debevec, župnik v Budanjah, 10 K; Val. Zupančič, katehet uršul. šol v Ljubljani, 100 K; Ign. Fertin, župnik,

Zasip na Gorenjskem, 23 K; Katarina Starman iz Preske 48 K; Franca Benkovič 2 K; † Marija Brus v Idriji je v svoji oporoki zapustila za »Dejanje sv. Detinstva« 100 K (po odbitih odstotkih 88 K).

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 15. aprila): Čč. gg.: Andrej Širaj, kaplan v Vodica K 7; Anton Kocijančič, župnik na Mirni K 55; Viktor Čadež, kaplan v Tržiču K 102; Anton Zarli, župnik, Volče na Goriškem K 1876; Jan. Lomšek, kaplan v Predvoru K 5; Ivan Šesek, kaplan na Trebelnem K 6; P. Valerijan Učak, katehet v Ljubljani K 10; P. Feliks Tavčar, katehet v Kamniku K 20.

Za stradajoče na Kitajskem: Mil. g. stolni prošt J. Sajovic K 20.

Zr cerkev sv. Jožefa: Ivana Jeglič 100 K. — Uršula Božiček in Marija Slivšek 20 K. — Salezijanske sotrudnice 20 K. — Janez Velkavrh 20 K. — Baumann (Št. Ilj) 20 K. — Uredništvo »Bogoljuba« 40 K. — Anton Baska 5 K. — Apolonija Rihar 15 K. — Andrej Širaj 10 K. — Več častivcev sv. Jožefa v Podbrezjah 315 K. — Ivan Soukup 20 K. — Miklavčič 10 K. — Iz Biljane 380 K. — Mihelič 25 K. — Janez Grčar in drugi 35 K. — Antonija Hrovatin 20 K. — Iz Ribnice 611 K. — Marija Apej 10 K. — Marija Seunig 20 K. — Ivana Novak 8 K. — Iz Cerkljan na Dolenjskem 254 K. — Josipina Kos 20 K. — Kramar 6 K. — Marijana Praznik 77 K. — Marija Pristov 12 K. — Fr. Zbašnik 5 K. — Ana Zadnik 10 K. — Terezija Gogala 40 K. — Dr. Fr. Ušeničnik 20 K. — Janez Križaj nabral 12 K. — Franc Knific nabral 16 K 50 vin. — Več neimenovanih 76 K.

Za cerkev v Derviški Mogili: Iz zapuščine nekega duhovnika 100 K, prof. dr. Janetič 10 K.

Za bolgarske misijone: Za vsakdanj kruh: Marija Zaplotnik 22 K, J. Novak 20 K, M. Kunaver 20 K, Marjeta Vilar 20 K, Alojzija Ulbing nabrala 20 K, po dr. A. Zdešarju iz Gradca 40 K, župnik F. Dolinar 20 K, neimenovana s Štajerskega 20 K, župnik M. Ulčnik 20 K, G. Gomilšak 5 K, Peter Tkavec 10 K, neimenovana 2 K, občina Spodnji Brnik 16 K, č. g. B. Bartol 20 K, s. Olgi isti 47 K, Marija Sila, Vodice, 20 K, Al. Domicelj, Gorica, 2 K, za šolo v Kara-Agaču: M. Perne, Dobrava, 20 K, društvo sv. Barbare v Hambornu 4 K.

Cenjenim naročnikom

kdor še ni plačal naročnine za leto 1911, naj to stori nemudoma, ker mu bo sicer s prihodnjo številko list ustavljen.

družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi. Tretjerednikom vsoljna odveza.

28. Nedelja, zadnja v mesecu Popolni odpustek dobe tisti, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

30. Torek. Sv. Ferdinand. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 13 dan.

31. Sreda. Praznik Naše ljube Gospe presvetega Srca. Udom brat. popolni odpustek danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Matere božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek. 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in svetemu obhajilu in moli v namen svetega očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 12. maja in prva izmed nedelj je dne 14. maja. 3. Šestnedeljska pobožnost v čast svetemu Alojziju se začne v nedeljo, dne 14. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in svetega Rešnjega Telesa in kaj moli ali premišlja ali drugače kaj dobrega stori v čast svetemu Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k svetemu obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

Darovi.

Za Bosno: Občina Sp. Brnik 17 K, neim. 2 K, Jos. Škrbec 1 K, Marijina družba Št. Jurij ob Taboru 30 K, M. Ažman 5 K, neim. 6 K, M. Lekšan, Trst, 8 K 20 vin., za kelih novomašniku J. Dobnikar, Janče, 10 K, K. Slivnik, Gorje, 5 K, Marijina družba Srednja vas, Boh., 10 K, Ana Ferk 5 K, kaplan J. Omahen za novomašnika 5 K, Fr. Mrušič, Opatjeselo, 2 K, Mar. Velkar, Maribor, 10 K.

Za afrikanske misijone: Žagar Ana, Petrovče, 4 K, Ter. Lenard 5 K, iz Št. Jurija ob južni železnici 40 K.

Za misijone: Kat. Slivnik, Gorje, 5 K, Marijina družba Srednja vas, Boh., 20 K, Frančiška Zupančič, Trebnje, nabrala 15 K.

Za varihe božjega groba: župnija Črni vrh nad Idrijo.

Za cerkev Jezusovega Srca na Beneškem: Fr. Mrušič 3 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Z Vrh-nike 20 K.

Za razne namene: M. Bobnar, Lahovče, 4 K 65 vin.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo zgotovljenih oblek za gospe, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame. :: ::

187 (12)

Redka prilika!

Tovarna, katero je uničil požar, prepustila mi je vso zalogo rešenega blaga, t. j. več tisoč krasnih, težkih

flanelastih odev

z vsemi najnovejšimi in krasnimi vzorci, ki imajo neznatne, komaj vidljive vodne madeže. Te odeje so za vsako boljšo družino za pokrivanje postelj in ljudi, prav gorke, mehke in močne, 199 cm dolge in 135 cm široke. Pošiljam po povzetju 3 komade krasnih, težkih flanelastih odev za 9 K v raznih modernih barvah in vzorcih. 4 odeje za hišno gospodarstvo za 10 K. Vsakdo, ki naroči to blago je zadovoljen.

OTON BEKERA, c. kr. finančni nadstr. v p. NACHOD, (Gosko).

Hitro odločiti

se morajo tiste dame, ki hočejo naročiti od tu navedenega blaga. — 1 kupon 25-metrov pisane in karir. damskega modnega blaga barve 110 cm šir. kompl. za 5 vel. oblek in raznih novih modern. vzorcih po 19 K pri naročbi 1 kupona. Dalje:

40 do 45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po 16 K, prvovrstni ostanki po 18 K

obstoječi iz flanel za bluze in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljnih prevlek, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so od 6 do 15 metrov dolgi, zajamčeno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja po povzetju

ikalnica platna Karl Kohn, Nachod V.

Na željo pošiljam od vseh mojih izdelkov vzorce zastonj in franko.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

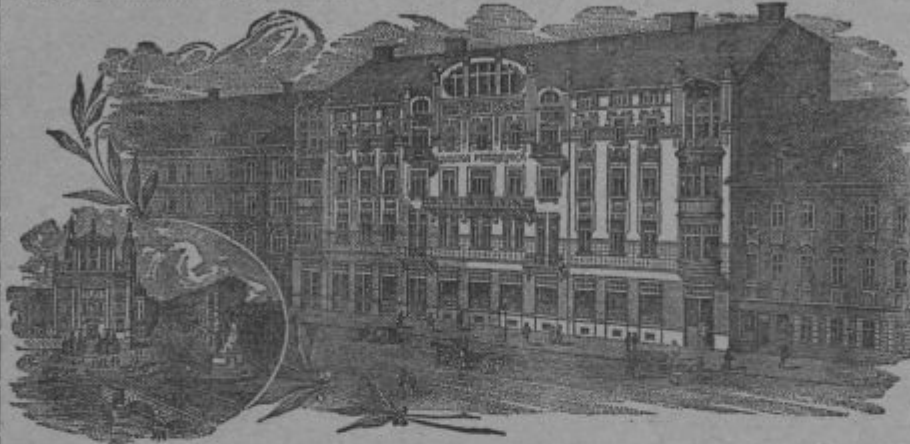
Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto,

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošli so poštno-hran položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant, eskomptirajo.



MARIJIN TRG

Dr. Ivan Šusteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Sre p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šibar, župnik na Rudniku.

Agitirajte za naše časopise!

Gospodinje
zauvažje

svoje dragoceno perilo naj-
boljšemu in najpopolnejšemu
prašku iz mila, pralnemu
ekstraktu

„Ženska hvala“.

Popolno nadomestilo za bé-
lenje perila!

Pralni prašek je zaupljiv pred-
met; da obvarujete Vaše drago
perilo pred škodo, čuvajte se
pred manjvrednimi ponared-
bami.

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake; do 20 m dolge, po
povzetju.

20 m flanela K 7-20. 30 m flanela za srajce K 12-.-. 20 metrov
ostankov barhenta K 8-40. 30 metrov flanela za bluze K 14-.-.
20 m ostankov barhenta Ia K 10-.-. 30 metrov boljšega barhenta
Ia K 16-.-. 30 m kretona za srajce K 12-.-. 20 metrov
oksfordla za srajce K 12-.-. 20 metrov kanafasa 3/4 šir. K 8-80.
20 m kanefasa 3/4 šir. Ia K 9-20. 20 m platn. kanafasa, 120 cm
širokega, rdečega, K 16-.-. 15 m lep. perilnega barhenta ovoj
(bala) samo K 11-50. 30 m šifona Ia K 14-.-. 12 m platna za
brisače K 4-80. 9 m fustiana za moške hlače K 9-.-. 8 metrov
žametla Ia K 17-.-. 8 m voln. blaga za celo obleko K 11-.-.
Lepa preproga za tla 1 m K -90. 16 komadov predpasnik in
krila, lepo živano, samo K 14-.-.

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD BELLEK, Toplice Belohrad, Češko

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah
Pristno le po 70 vin. in s to
varšveno znamko.

3079a



! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

uravaru in trgovca v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovnoznano najfinjšo blago po najnižjih cenah. 190(12)

Ceniki s koledarjem zastonj in poštine prosti.

Lipisko.

493

== Friedr. Mester, ==

lastnik preko evropskih meja znane bivše trgovske akademije.

== Prospekt zastonj. ==

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih boleznih ??

Kot povzročevalca pljučnih boleznih so spoznali tuberkel - bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob enem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sredi človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodrle bolezenske kaši. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novjšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kaši uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so uporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, kratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo :

Gospod dr. Braun, H. : „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G. : „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F., Dunaj : „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi B. Fragnerjeve lekarne, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50; 50 tablet za K 3— . Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se določijo od tovarne zastonj in poštine prosto. 850 (10)

Bogata zaloga 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.



Ceno Posteljno Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2-50, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga
1. pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 29, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16 vzglavnica K 3, 2-50, 4. — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 80x80 cm K 4-50, 5-50, 5-50. Spod. pernica iz gradla 180x118 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju poštine, prosto pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093. Češki les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o zimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem posteljnem blagu zastonj in poštine prosto.



„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili **s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.**